

Oikeustapauskokoelma

JULKISASIAMIEHEN RATKAISUEHDOTUS
PAOLO MENGOZZI
7 päivänä joulukuuta 2016¹

Yhdistetyt asiat C-376/15 P ja C-377/15 P

**Changshu City Standard Parts Factory ja
Ningbo Jinding Fastener Co. Ltd
vastaan**

Euroopan unionin neuvosto

Muutoksenhaku — Polkumyynti — Asetus (EY) N:o 1225/2009 — 2 artiklan 7 kohdan a alakohta sekä 10 ja 11 kohta — Polkumyyntisopimus — 2 artiklan 4 kohta ja 2 artiklan 4 kohdan 2 alakohta — Täytäntöönpanoasetus (EU) N:o 924/2012 — Kiinan kansantasavallasta peräisin olevien tiettyjen rauta- ja teräskiinnittimien tuonti — Tarkasteltavana oleva tuote — Tiettyjen vientitapahtumien jättäminen polkumyynnimarginaalilaskelman ulkopuolelle — Vientihinnan ja normaaliarvon tasapuolinen vertailu, kun kyse on tuonnista muusta kuin markkinatalousmaasta — Kieltäytyminen tiettyjen oikaisujen tekemisestä — Perusteluvollisuus

Kun unionin toimielimet määrittävät polkumyynnimarginaalien olemassaoloa erityisesti muus

1. ta kuin markkinatalousmaasta peräisin olevassa tuonnissa, voivatko ne jättää tiettyjä tarkasteltavana olevan tuotteen tyyppejä koskevat vientitapahtumat normaaliarvon ja vientihinnan vertailun ulkopuolelle? Mikä on oikaisujen tekemistä koskevan vaatimuksen ulottuvuus normaaliarvon ja vientihinnan tasapuolista vertailua koskevan velvoitteen täyttämässä silloin, kun normaaliarvo on määritetty vertailumaan menetelmän perusteella?

2. Nämä ovat ne keskeiset kysymykset, jotka nousevat esille nyt käsiteltävissä yhdistetyissä asioissa, jotka koskevat kahden kiinalaisen yrityksen, Changshu City Standard Parts Factoryn ja Ningbo Jinding Fastener Co. Ltd:n, yhdessä tekemiä valituksia. Nämä kaksi yritystä vaativat valituksissaan unionin tuomioistuinta kumoamaan 29.4.2015 annetun tuomion Changshu City Standard Parts Factory ja Ningbo Jinding Fastener v. neuvosto² (jäljempänä valituksenalainen tuomio), jolla unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi valittajien kanteet, joissa vaadittiin 4.10.2012 annetun neuvoston täytäntöönpanoasetuksen (EU) N:o 924/2012³ (jäljempänä riidanalainen asetus) kumoamista.

3. Nyt käsiteltävissä asioissa unionin tuomioistuimelta odotetaan merkittävää selvennystä siihen, mikä on Euroopan komissiolle ja Euroopan unionin neuvostolle (jäljempänä yhdessä toimielimet) kuuluvien velvollisuuksien ulottuvuus niiden määrittäessä polkumyynnimarginaalin olemassaoloa erityisesti tapauksissa, jotka koskevat muuta kuin markkinatalousmaasta peräisin olevaa tuontia.

1 — Alkuperäinen kieli: ranska.

2 — T-558/12 ja T-559/12, EU:T:2015:237.

3 — Neuvoston asetuksen (EY) N:o 91/2009 muuttamisesta annettu asetus (EUVL 2012, L 275, s. 1).

I Asiaa koskevat oikeussäännöt

A WTO:n oikeus

4. Tullitariffeja ja kauppaa koskevan vuoden 1994 yleissopimuksen VI artiklan soveltamisesta tehdyn sopimuksen (jäljempänä polkumyntisopimus)⁴ 2 artiklan otsikko on ”Polkumyynnin määrittely”, ja siinä määrätään seuraavaa:

”2.4. Vientihinnan ja normaaliarvon välillä on tehtävä oikeudenmukainen vertailu. Tämä vertailu on tehtävä kaupan samassa portaassa, yleensä vapaasti tehtaalla, ja mahdollisimman samanaikaisten myyntien suhteen. Kussakin tapauksessa on asianmukaisesti otettava huomioon, kunkin tapauksen asianhaarat tutkien, hintojen vertailukelpoisuuteen vaikuttavat eroavuudet, mukaan lukien eroavuudet myyntiolosuhteissa ja -ehdoissa, verotuksessa, kaupan portaassa, määrissä, fyysisissä ominaispiirteissä ja kaikki muut eroavuudet, joiden on myös osoitettu vaikuttavan hintojen vertailukelpoisuuteen. – – Viranomaisten on ilmoitettava kyseisille osapuolille, mitkä tiedot ovat tarpeen oikeudenmukaisen vertailun varmistamiseksi, eivätkä ne saa asettaa kohtuutonta näyttövelvollisuutta näille osapuolille.

– –

2.4.2 Ellei tämän artiklan oikeudenmukaista vertailua koskevasta 4 kohdasta muuta johdu, polkumyntimarginaalien olemassaolo tutkimusvaiheen aikana on tavallisesti todettava normaaliarvon painotetun keskiarvon ja kaikkien vertailukelpoisten vientitapahtumien hintojen painotetun keskiarvon välisellä vertailulla tai normaaliarvon ja vientihintojen välisellä vertailulla kunkin liiketapahtuman osalta. – –”

B Unionin oikeus

5. Asetuksen (EY) N:o 1225/2009⁵ (jäljempänä perusasetus) 2 artiklassa, jonka otsikko on ”Polkumyynnin määrittely”, säädetään seuraavaa:

”_ _

C. Vertailu

10. Vientihinnan ja normaaliarvon välillä on tehtävä tasapuolinen vertailu. Vertailu on tehtävä kaupan samassa portaassa ja mahdollisimman samanaikaisten myyntien suhteen ja ottaen asianmukaisesti huomioon muut mahdolliset hintojen vertailuun vaikuttavat erot. Elleivät muodostettu normaaliarvo ja vientihinta ole verrattavissa, kussakin tapauksessa on asianmukaisesti otettava huomioon, oikaisujen muodossa, tapauksen asianhaarat tutkien, hintoihin ja siten niiden vertailukelpoisuuteen vaikuttavat väitetyt ja osoitetut eroavuudet. – –”

4 – Neuvosto hyväksyi Uruguayn kierroksen monenvälisissä kauppaneuvotteluissa (1986–1994) laadittujen sopimusten tekemisestä Euroopan yhteisön puolesta yhteisön toimivaltaan kuuluvissa asioissa 22.12.1994 tehdyllä neuvoston päätöksellä 94/800/EY (EYVL 1994, L 336, s. 1) Marrakeshissa 15.4.1994 allekirjoitetun Maailman kauppajärjestön (WTO) perustamissopimuksen ja sen liitteissä 1–3 olevat sopimukset, joihin kuuluu polkumyntisopimus.

5 – Polkumyynnillä muista kuin Euroopan yhteisön jäsenvaltioista tapahtuvalta tuonnilta suojautumisesta 30.11.2009 annettu neuvoston asetukset (EUVL 2009, L 343, s. 51 ja oikaisu EUVL 2010, L 7, s. 22), sellaisena kuin se on muutettuna 12.12.2012 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella (EU) N:o 1168/2012 (EUVL 2012, L 344, s. 1).

D. Polkumyöntimarginaali

11. Jollei tasapuolista vertailua koskevista säännöksistä muuta johdu, polkumyöntimarginaalien olemassaolo tutkimusajanjakson aikana määritetään tavallisesti normaaliarvon painotetun keskiarvon ja kaiken yhteisöön suuntautuvan viennin hintojen painotetun keskiarvon välisellä vertailulla tai yksittäisten normaaliarvojen ja [unioniin] suuntautuvan viennin yksittäisten hintojen välisellä vertailulla kunkin liiketapahtuman osalta. Painotettuun keskiarvoon perustuvaa normaaliarvoa voidaan kuitenkin verrata [unioniin] suuntautuvien yksittäisten vientitapahtumien hintoihin, jos vientihintojen rakenteessa on eri ostajien, alueiden tai ajanjaksojen välillä huomattavia eroja ja jos harjoitetun polkumyynnin tosiasiallinen laajuus ei käy ilmi tämän kohdan ensimmäisessä virkkeessä määritettyjen menetelmien avulla. – –”

II Käsiteltävien asioiden taustat ja riidanalainen asetus

6. Käsiteltävien asioiden taustat on selvitetty yksityiskohtaisesti valituksenalaisen tuomion 1–16 kohdassa. Tässä muutoksenhakumenettelyssä on riittävä muistutusta, että neuvosto määräsi asetuksella N:o 91/2009⁶ polkumyöntitullin Kiinan kansantasavallasta peräisin olevien tiettyjen rauta- ja teräskiinnittimien tuonnissa.

7. WTO:n riitojenratkaisuelin hyväksyi 28.7.2011 valituselimen raportin ja paneelin raportin, sellaisena kuin se on muutettuna valituselimen raportilla, joka koskee asiaa ”European Communities – Definitive Anti-Dumping Measures on Certain Iron or Steel Fasteners from China” (Euroopan yhteisöt – tiettyjen Kiinasta peräisin olevien rauta- ja teräskiinnittimien tuonnissa sovellettavat lopulliset polkumyynnin vastaiset toimenpiteet).⁷ Raporteissa todettiin unionin rikkoneen tiettyjä WTO:n oikeuden sääntöjä.

8. Komissio käynnisti mainitulla asetuksella määrättyjen polkumyynnin vastaisten toimenpiteiden uudelleentarkastelun voidakseen määrittää, miten asetusta N:o 91/2009 olisi muutettava, jotta se olisi WTO:n riitojenratkaisuelimen suositusten mukainen.⁸

9. Tämän asetuksen (EY) N:o 1515/2001⁹ perusteella suoritetun uudelleentarkastelun johdosta neuvosto antoi 4.10.2012 riidanalaisen asetuksen.

10. Riidanalaisessa asetuksessa neuvosto ensinnäkin totesi, etteivät WTO:n riitojenratkaisuelimen raportit olleet vaikuttaneet tarkasteltavana olevaa tuotetta ja samankaltaista tuotetta koskeviin asetuksessa N:o 91/2009 esitettyihin päätelmiin.¹⁰

6 — Lopullisen polkumyöntitullin käyttöön ottamisesta Kiinan kansantasavallasta peräisin olevien tiettyjen rauta- ja teräskiinnittimien tuonnissa 26.1.2009 annettu neuvoston asetus (EY) N:o 91/2009 (EUVL 2009, L 29, s. 1).

7 — Valituselimen raportti, AB-2011-2, WT/DS397/AB/R, 15.7.2011.

8 — Komission 6.3.2012 julkaisema ilmoitus, joka koskee Kiinan kansantasavallasta peräisin olevien tiettyjen rauta- ja teräskiinnittimien tuonnissa voimassa olevia polkumyynnin vastaisia toimenpiteitä ja joka on annettu 28.7.2011 annettujen WTO:n riitojenratkaisuelimen suositusten ja päätösten johdosta – kiinnittimiä koskeva riita-asia (DS397) (EUVL 2012, C 66, s. 29).

9 — Toimenpiteistä, joita yhteisö voi toteuttaa polkumyöntitoimenpiteitä ja tukien vastaisia toimenpiteitä koskevan WTO:n riitojenratkaisuelimen hyväksymän raportin johdosta, 23.7.2001 annettu neuvoston asetus (EYVL 2001, L 201, s. 10). Tämä asetus korvattiin ja kumottiin toimenpiteistä, joita unioni voi toteuttaa polkumyöntitoimenpiteitä ja tukien vastaisia toimenpiteitä koskevan WTO:n riitojenratkaisuelimen hyväksymän raportin johdosta, 11.3.2015 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella (EU) 2015/476 (EUVL 2015, L 83, s. 6).

10 — Ks. riidanalaisen asetuksen johdanto-osan kuudes perustelukappale, jossa viitataan asetuksen N:o 91/2009 johdanto-osan 40–57 perustelukappaleeseen.

11. Tämän jälkeen neuvosto muistutti, että perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan a alakohdan mukaan normaaliarvo valittajien kaltaisille vientiä harjoittaville tuottajille, joille ei ole myönnetty markkinatalouskohtelua, on määritettävä vertailumaan kotimarkkinahintojen tai vastaavan laskennallisen normaaliarvon perusteella. Käsiteltävissä asioissa Intiaa oli pidetty soveltuvana kolmantena maana, joka on markkinatalousmaa. Tämän perusteella määritetty normaaliarvo perustui yhteistyössä toimineen intialaisen tuottajan myymän tarkasteltavana olevan tuotteen hintoihin kotimaan markkinoilla.¹¹

12. Neuvosto hylkäsi muun muassa valittajien perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan nojalla esittämät oikaisuvaatimukset, jotka koskivat tuotantokustannusten eroja sekä tehokkuuden ja tuottavuuden eroja.¹² Tästä neuvosto totesi, etteivät osapuolet olleet esittäneet minkäänlaisia todisteita, joista olisi käynyt ilmi, että väitetyt kustannusten erot olisivat ilmenneet hintaeroina. Neuvosto muistutti, että Kiinan kaltaisia muita kuin markkinatalousmaita koskevissa tutkimuksissa käytetään vertailumaana kolmatta maata, joka on markkinatalousmaa, jotta vältettäisiin sellaisten hintojen ja kustannusten huomioon ottaminen, jotka eivät ole tavanomaista seurausta markkinavoimista. Yhdellekään vientiä harjoittavista kiinalaisista tuottajista ei ollut myönnetty markkinatalouskohtelua alkuperäisessä tutkimuksessa, eikä niiden kustannusrakenteen voitu katsoa heijastavan markkina-arvoja, joita voitaisiin käyttää oikaisujen perustana etenkin raaka-aineiden saannin osalta. Lisäksi intialaisen tuottajan havaittiin kilpailevan useiden muiden tuottajien kanssa Intian kotimarkkinoilla, joten sen hinnat heijastivat täysimääräisesti tilannetta kotimarkkinoilla. Näin ollen neuvosto hylkäsi oikaisuvaatimukset.

13. Toimielimet päättivät määrittää polkumyymtimarginaalit perusasetuksen 2 artiklan 11 kohdan mukaisesti painotetun keskimääräisen normaaliarvon ja painotetun keskimääräisen unionin vientihinnan vertailun perusteella (jäljempänä ensimmäinen symmetrinen menetelmä).¹³

14. Vertailuvaiheessa kuitenkin ilmeni, ettei intialainen tuottaja tuottanut ja myynyt kaikkia tarkasteltavana olevan tuotteen tyyppisiä, joita vientiä harjoittavat kiinalaiset tuottajat veivät.¹⁴

15. Näin ollen vientihinnan ja normaaliarvon välinen vertailu tehtiin painotetun keskiarvon pohjalta vain niiden vientiä harjoittavien kiinalaisten tuottajien viemien tarkasteltavana olevan tuotteen tyyppien osalta, joita vastaavia tyyppisiä intialainen tuottaja tuotti ja myi. Jos jollekin tuotetyypille ei ollut vertailukelpoista kotimaan myyntiä intialaisen tuottajan puolella, vientitapahtuma jätettiin polkumyymtimarginaalilaskelman ulkopuolelle.¹⁵ Tällä tavoin määritettyä polkumyynnin määrää sovellettiin kuitenkin yleisesti kaikkiin tarkasteltavana olevan tuotteen tyyppisiin.¹⁶

16. Toimielimet pitivät tätä luotettavimpana menetelmänä kyseisen vientiä harjoittavan tuottajan polkumyynnin tason määrittämiseksi, sillä ”jos olisi yritetty löytää kaikkia muita vientityyppejä läheisesti muistuttavat intialaisen tuottajan tuotetyypit, tulokseksi olisi saatu epätarkkoja tuloksia”.¹⁷ Ne myös katsoivat polkumyynnin määrän laskennassa käytettyjen vientitapahtumien edustavan kaikkia vientiä harjoittavien kiinalaisten tuottajien viemiä tarkasteltavana olevan tuotteen tyyppisiä.¹⁸

11 — Riidanalaisen asetuksen johdanto-osan 29 ja 31 perustelukappale ja valituksenalaisen tuomion 41 kohta.

12 — Riidanalaisen asetuksen johdanto-osan 41 ja 103 perustelukappale.

13 — Riidanalaisen asetuksen johdanto-osan 105 perustelukappale.

14 — Ks. valituksenalaisen tuomion 42 kohta.

15 — Riidanalaisen asetuksen johdanto-osan 82, 102 ja 109 perustelukappale ja valituksenalaisen tuomion 43, 44 ja 60 kohta.

16 — Ks. valituksenalaisen tuomion 60 kohta.

17 — Riidanalaisen asetuksen johdanto-osan 109 perustelukappale.

18 — Riidanalaisen asetuksen johdanto-osan 109 perustelukappale.

17. Tämän perusteella riidanalaisella asetuksella alennettiin Changshu City Standard Parts Factorylle asetuksella N:o 91/2009 määrätty polkumyöntitulli 38,3 prosenttiin ja pysytettiin voimassa Ningbo Jinding Fastenerille määrätty 64,3 prosentin polkumyöntitulli.¹⁹

18. WTO:n riitojenratkaisuelin hyväksyi 12.2.2016 valituselimen raportin ja paneelin raportin, sellaisena kuin se on muutettuna valituselimen raportilla, joka koskee asiaa ”European Communities – Definitive Anti-Dumping Measures on Certain Iron or Steel Fasteners from China – Recourse to Article 21.5 of the DSU by China” (Euroopan yhteisöt – tiettyjen Kiinasta peräisin olevien rauta- ja teräskiinnittimien tuonnissa sovellettavat lopulliset polkumyynnin vastaiset toimenpiteet – Kiina vetoaa riitojen ratkaisusta annettuja sääntöjä ja menettelyjä koskevan sopimuksen 21 artiklan 5 kohtaan).²⁰ Näissä raporteissa todettiin, että unioni oli riidanalaisella asetuksella edelleen jatkanut tiettyjen WTO:n oikeuden sääntöjen rikkomista. Raporteissa näiden sääntöjen vastaisina pidettiin muun muassa niitä riidanalaisen asetuksen kohtia, jotka liittyivät tiettyjen osapuolten tekemiin oikaisuvaatimuksiin, sekä sellaisiin vientiä harjoittavien kiinalaisten tuottajien viemiin tarkasteltavana olevan tuotteen tyypeihin, joita vastaavia tyypejä intialainen tuottaja ei tuottanut ja myynyt, liittyvien vientitapahtumien jättämistä polkumyöntimarginaalilaskelman ulkopuolelle.

19. Komissio antoi 26.2.2016 täytäntöönpanoasetuksen (EU) 2016/278.²¹ Tässä asetuksen 2015/476²² mukaisesti annetussa asetuksessa komissio päätti edellisessä kohdassa mainittujen WTO:n riitojenratkaisuelimen raporttien perusteella, että asetuksella N:o 91/2009 määrätty ja riidanalaisella asetuksella muutetut polkumyöntitulit kumotaan.

III Asian käsittely unionin yleisessä tuomioistuimessa ja valituksenalainen tuomio

20. Valittajat nostivat unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 24.12.2012 toimittamillaan kannekirjelmillä kanteet riidanalaisen asetuksen kumoamiseksi. Unionin yleisessä tuomioistuimessa nostamiensa kanteiden tueksi valittajat vetosivat kahteen kanneperusteeseen.

21. Ensimmäisessä kanneperusteessa vedottiin perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan a alakohdan, 2 artiklan 8, 9 ja 11 kohdan ja 9 artiklan 5 kohdan rikkomiseen, syrjäntäkiellon periaatteen loukkaamiseen ja polkumyöntisopimuksen 2 artiklan 4 kohdan 2 alakohdan rikkomiseen. Tässä kanneperusteessa valittajat moittivat toimielimiä siitä, että nämä olivat jättäneet sellaisiin vientiä harjoittavien kiinalaisten tuottajien viemiin tarkasteltavana olevan tuotteen tyypeihin, joita vastaavia tyypejä intialainen tuottaja ei tuottanut ja myynyt, liittyvät vientitapahtumat polkumyöntimarginaalilaskelman ulkopuolelle.

22. Toisessa kanneperusteessa vedottiin perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan, polkumyöntisopimuksen 2 artiklan 4 kohdan sekä SEUT 296 artiklan rikkomiseen. Se koski valittajien esittämien oikaisuvaatimusten hylkäämistä.

23. Valituksenalaisessa tuomiossa unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi molemmat valittajien esittämät kanneperusteet ja siten kanteet kokonaisuudessaan.

19 — Ks. riidanalaisen asetuksen 1 artikla. Nämä polkumyöntitulit pysytettiin myöhemmin voimassa lopullisen polkumyöntitulnin käyttöönotosta Kiinan kansantasavallasta peräisin olevien tiettyjen rauta- ja teräskiinnittimien tuonnissa, sellaisena kuin se on laajennettuna koskemaan Malesiasta lähetettyjen tiettyjen rauta- ja teräskiinnittimien tuontia riippumatta siitä, onko niiden alkuperämaaksi ilmoitettu Malesia, asetuksen N:o 1225/2009 11 artiklan 2 kohdan mukaisen toimenpiteiden voimassaolon päättymistä koskevan tarkastelun jälkeen 26.3.2015 annetulla komission täytäntöönpanoasetuksella (EU) 2015/519 (EUVL 2015, L 82, s. 78).

20 — Valituselimen raportti AB-2015-7, WT/DS397/AB/RW, 18.1.2016.

21 — Kiinan kansantasavallasta peräisin olevien tiettyjen rauta- ja teräskiinnittimien tuonnissa käyttöön otetun lopullisen polkumyöntitulnin, sellaisena kuin se on laajennettuna koskemaan Malesiasta lähetettyjen tiettyjen rauta- ja teräskiinnittimien tuontia riippumatta siitä, onko niiden alkuperämaaksi ilmoitettu Malesia, kumoamisesta annettu täytäntöönpanoasetus (EUVL 2016, L 52, s. 24).

22 — Ks. edellä alaviite 9.

IV Asianosaisten vaatimukset ja asian käsittely unionin tuomioistuimessa

24. Valittajat vaativat, että unionin tuomioistuin

- kumoaa valituksenalaisen tuomion
- hyväksyy valittajien unionin yleisessä tuomioistuimessa nostamat kanteet ja kumoaa riidanalaisen asetuksen valittajia koskevilta osin
- velvoittaa neuvoston korvaamaan unionin yleisessä tuomioistuimessa ja unionin tuomioistuimessa käydyistä menettelyistä aiheutuneet oikeudenkäyntikulut sekä velvoittaa väliintulijat vastaamaan omista oikeudenkäyntikuluistaan.

25. Neuvosto vaatii, että valitukset hylätään ja valittajat veloitetaan korvaamaan unionin yleisessä tuomioistuimessa ja unionin tuomioistuimessa käydyistä menettelyistä aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.

26. Komissio vaatii, että unionin tuomioistuin jättää valitukset tutkimatta ja toissijaisesti hylkää valitukset perusteettomina sekä velvoittaa valittajat korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

27. Asiat C-376/15 P ja C-377/15 P yhdistettiin unionin tuomioistuimen presidentin 22.9.2015 antamalla määräyksellä kirjallista ja suullista käsittelyä sekä tuomion antamista varten.

V Tapauksen tarkastelu

28. Valitustensa tueksi valittajat esittävät kaksi valitusperustetta. Ennen niiden tarkastelua on kuitenkin aiheellista tutkia kaksi alustavaa kysymystä, jotka koskevat mahdollista vireilläolovaikutusta ja sitä, onko nyt käsiteltävissä asioissa mahdollista vedota polkumyynnisopimukseen ja WTO:n riitojenratkaisuelimen päätöksiin ja suosituksiin.

A Vireilläoloväite

29. Komissio on esittänyt vireilläoloväitteen. Se väittää, että nyt käsiteltävissä yhdistetyissä asioissa esitetyt valitukset ovat identtiset. Valituksissa on kyse samoista asianosaisista, ja niissä riitautetut toimet, valituksenalainen tuomio sekä asianosaisten valituksissaan esittämät perusteet ja perustelut ovat samat.

30. Tästä on muistutettava, että unionin tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan aiemman kanteen nostamisen jälkeen samojen asianosaisten välillä nostettu samoihin kanneperusteisiin perustuva kanne, jolla vaaditaan saman oikeudellisen toimen kumoamista, on vireilläolovaikutuksen johdosta jätettävä tutkimatta.²³

31. Nyt käsiteltävissä asioissa on todettava, että valittajien yhdessä tekemät valitukset koskevat aivan samoja asianosaisia. Myös valitusten kohteet ovat samat, sillä molemmissa vaaditaan valituksenalaisen tuomion kumoamista. Itse valituksetkin ovat identtiset, ja niissä vedotaan täsmälleen samoihin perusteisiin. Koska asiassa C-377/15 P valitus on tehty aiempaa valitusta myöhemmin, se on näin ollen jätettävä tutkimatta vireilläolovaikutuksen vuoksi.

23 — Tuomio 9.6.2011, Diputación Foral de Vizcaya ym. v. komissio (C-465/09 P–C-470/09 P, ei julkaistu, EU:C:2011:372, 58 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

B Mahdollisuus vedota polkumyymntisopimukseen ja WTO:n riitojenratkaisuelimen päätöksiin ja suosituksiin

32. Asianosaiset vetoavat perusteluissaan tiettyihin polkumyymntisopimuksen määräyksiin sekä useisiin WTO:n riitojenratkaisuelimen päätöksiin ja suosituksiin. Riidanalaisen asetuksen laillisuutta arvioidessaan unionin yleinen tuomioistuin tukeutui valituksenalaisessa tuomiossa yhtäältä polkumyymntisopimuksen 2 artiklan 4 kohtaan ja sen 2 alakohtaan ja toisaalta erääseen WTO:n valituselimen raporttiin, jonka perusteella se totesi, ettei sillä ole merkitystä.²⁴ Kuten edellä tämän ratkaisuehdotuksen 18 kohdasta lisäksi ilmenee, WTO:n riitojenratkaisuelin hyväksyi valituksenalaisen tuomion julistamisen jälkeen helmikuussa 2016 kaksi raporttia, joiden päätelmät liittyvät suoraan riidanalaiseen asetukseen. Asianosaiset keskustelivat näistä raporteista unionin tuomioistuimessa pidetyssä suullisessa käsittelyssä.

33. Näin ollen on aluksi selvitettävä, voidaanko nyt käsiteltävissä asioissa vedota polkumyymntisopimukseen ja WTO:n riitojenratkaisuelimen päätöksiin ja suosituksiin, joihin osapuolet ovat laajasti viittaneet, ja jos voidaan, niin missä määrin.

34. Ensinnäkin polkumyymntisopimuksesta on muistutettava, että unionin tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan WTO-sopimukset eivät luonteensa ja rakenteensa vuoksi lähtökohtaisesti kuulu niihin normeihin, joihin nähden unionin toimielinten toimien lainmukaisuutta voidaan valvoa. Unionin tuomioistuin on kuitenkin hyväksynyt kahdessa tilanteessa poikkeuksellisesti sen, että unionin tuomioistuimet valvovat tarpeen vaatiessa unionin toimien ja niiden soveltamistoimien lainmukaisuutta WTO-sopimusten kannalta.²⁵ Ensinnäkin kyse on tilanteesta, jossa unionin tarkoituksena on ollut panna täytäntöön erityinen velvoite, johon se on sitoutunut kyseisillä sopimuksilla (ns. Nakajima-poikkeus²⁶), ja toiseksi tilanteesta, jossa kyseessä olevassa unionin toimessa nimenomaisesti viitataan näiden sopimusten tiettyihin määräyksiin (ns. Fediol-poikkeus²⁷).

35. Tältä osin unionin tuomioistuin on täsmentänyt, että WTO:n polkumyymntin vastainen järjestelmä saattaa tietyissä tapauksissa olla poikkeus yleisestä periaatteesta, jonka mukaan unionin tuomioistuimet eivät voi valvoa unionin toimielinten toimien lainmukaisuutta siltä kannalta, ovatko ne WTO-sopimusten määräysten mukaisia. Jotta tällainen poikkeus voitaisiin hyväksyä yksittäistapauksessa, on osoitettava oikeudellisesti riittävällä tavalla, että lainsäätäjä on ilmaissut tahdon panna unionin oikeudessa täytäntöön erityinen velvoite, johon se on sitoutunut WTO-sopimuksissa. Tämän osoittamiseksi riitautetusta unionin oikeuden säännöksestä on voitava päätellä, että sillä pannaan unionin oikeudessa täytäntöön WTO-sopimukseen perustuva erityinen velvoite.²⁸

36. Nyt tarkasteltavassa tapauksessa unionin tuomioistuin on jo todennut, että perusasetuksen 2 artiklan 11 kohdalla unionilla on ollut tarkoitus panna täytäntöön polkumyymntisopimuksen 2 artiklan 4 kohdan 2 alakohdassa määrätyt erityiset velvoitteet.²⁹ Unionin yleinen tuomioistuin totesi siis aivan perustellusti valituksenalaisen tuomion 34 kohdassa, että unionin tuomioistuimen tehtävänä on valvoa riidanalaisen asetuksen laillisuutta viimeksi mainitun määräyksen kannalta.

24 — Ks. vastaavasti valituksenalaisen tuomion 33–40 ja 86–90 kohta.

25 — Tuomio 4.2.2016, C & J Clark International ja Puma (C-659/13 ja C-34/14, EU:C:2016:74, 82–87 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

26 — Tämä poikkeus on saanut nimensä tuomiosta 7.5.1991, Nakajima v. neuvosto (C-69/89, EU:C:1991:186).

27 — Tämä poikkeus on saanut nimensä tuomiosta 22.6.1989, Fediol v. komissio (70/87, EU:C:1989:254).

28 — Ks. tältä osin tuomio 16.7.2015, komissio v. Rusal Armenal (C-21/14 P, EU:C:2015:494, 44–46 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

29 — Ks. tuomio 9.1.2003, Petrotub ja Republica v. neuvosto (C-76/00 P, EU:C:2003:4, 56 kohta), jossa on kyse polkumyymntillä muista kuin Euroopan yhteisön jäsenvaltioista tapahtuvalta tuonnilta suojautumisesta 22.12.1995 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 384/96 (EYVL 1996, L 56, s. 1), sellaisena kuin se on muutettuna 2.12.1996 annetulla neuvoston asetuksella (EY) N:o 2331/96 (EYVL 1996, L 317, s. 1), 2 artiklan 11 kohdasta, jonka teksti vastaa perusasetuksen 2 artiklan 11 kohdan tekstiä.

37. Se, että perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan ensimmäisessä virkkeessä käytetään – ainakin viitattaessa ensimmäisessä virkkeessä säädettyyn velvollisuuteen tehdä vientihinnan ja normaaliarvon välillä ”tasapuolinen vertailu” – täsmälleen samanlaista sanamuotoa kuin polkumyntisopimuksen 2 artiklan 4 kohdassa, osoittaa selvästi, että unionin lainsäätäjä on tällä perusasetuksen säännöksellä tarkoittanut panna täytäntöön polkumyntisopimuksessa määrätyt erityiset velvoitteet.³⁰ Tämä tarkoittaa, että unionin tuomioistuimen on valvottava kyseisten unionin toimien laillisuutta myös tämän säännön kannalta ja annettava tasapuolisen vertailun käsitteelle sama merkitys kuin sillä on WTO:n oikeudessa.³¹

38. WTO:n riitojenratkaisuelimen päätöksistä ja suosituksista unionin tuomioistuin on toiseksi todennut, ettei taloudelliselle toimijalle voida antaa mahdollisuutta vedota unionin tuomioistuimessa siihen, että jokin unionin toimi on ristiriidassa WTO:n riitojenratkaisuelimen päätöksen kanssa. Unionin tuomioistuimen oikeuskäytännöstä ilmenee, että WTO-sopimusten sisältämien aineellisten sääntöjen tavoin myöskään WTO:n riitojenratkaisuelimen suositukseen tai päätökseen, joissa kyseisiä sääntöjä todetaan rikutun, ei voida vedota unionin tuomioistuimissa sen toteamiseksi, että unionin säännöstö on ristiriidassa kyseisen suosituksen tai päätöksen kanssa, ainakaan silloin, kun kyse ei ole tilanteista, joissa näiden päätösten ja suositusten johdosta unionin tarkoituksena on ollut hyväksyä erityinen velvoite.³²

39. Unionin tekemien kansainvälisten sopimusten ensisijaisuudesta unionin johdettuun oikeuteen nähden johtuu silti, että viimeksi mainittua on mahdollisuuksien mukaan tulkittava mainittujen sopimusten mukaisesti. Unionin tuomioistuin on siten jo viitannut paneelin tai WTO:n valituselimen raportteihin tukeakseen tietyistä WTO-sopimusten määräyksistä tekemiään tulkintoja.³³

40. Siltä osin kuin on kyse edellä tämän ratkaisuehdotuksen 7 kohdassa mainituista raporteista, jotka WTO:n riitojenratkaisuelin hyväksyi 28.7.2011 asiassa ”European Communities – Definitive Anti-Dumping Measures on Certain Iron or Steel Fasteners from China”, nyt käsiteltävissä asioissa riidanalaisen asetuksen sanamuodosta ilmenee, että toimielimet antoivat tämän asetuksen³⁴ ”ottaakseen huomioon asetusta [N:o 91/2009] koskevat raporttien päätelmät” ja pyrkiäkseen ”korjaamaan ne asetuksen [N:o 91/2009] kohdat, joita WTO:n riitojenratkaisuelin piti hyväksymissään raporteissa ristiriitaisina”.³⁵

41. Kun otetaan huomioon nämä nimenomaiset viittaukset mainittuihin raportteihin sekä ilmeinen tahto ottaa raportteihin sisältyvät päätelmät huomioon riidanalaisessa asetuksessa, on näin ollen katsottava, että tässä erityistapauksessa antamalla edellä mainittu asetus toimielinten tarkoituksena on ollut panna kyseisiin raportteihin sisältyvät päätelmät täytäntöön unionin oikeusjärjestyksessä. Tästä seuraa, että unionin tuomioistuimen on tarvittaessa arvioitava riidanalaisen asetuksen laillisuutta näiden raporttien kannalta.

30 — Ks. vastaavasti tuomio 8.7.2008, *Huvis v. neuvosto* (T-221/05, EU:T:2008:258, 73 kohta).

31 — Ks. vastaavasti perusasetuksen 1 artiklan osalta julkisasiamies Wathelet'n ratkaisuehdotus *Portmeirion Group* (C-232/14, EU:C:2015:583, 73 kohta). Ks. myös samassa asiassa 17.3.2016 annettu tuomio *Portmeirion Group* (C-232/14, EU:C:2016:180, 40 kohta ja sitä seuraavat kohdat).

32 — Ks. vastaavasti tuomio 10.11.2011, *X ja X BV* (C-319/10 ja C-320/10, ei julkaistu, EU:C:2011:720, 37 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen) ja tuomio 4.2.2016, *C & J Clark International ja Puma* (C-659/13 ja C-34/14, EU:C:2016:74, 96 kohta). Unionin tuomioistuin on katsonut, että WTO:n riitojenratkaisuelimen suosituksia tai päätöksiä, joissa WTO:n sääntöjä todetaan rikutun, ei tällaisen suosituksen tai päätöksen oikeudellisesta ulottuvuudesta riippumatta voida lähtökohtaisesti erottaa täysin WTO:n jäsenen WTO:ssa hyväksymiä erityisiä velvoitteita ilmentävistä aineellisista säännöistä.

33 — Tuomio 10.11.2011, *X ja X BV* (C-319/10 ja C-320/10, ei julkaistu, EU:C:2011:720, 44 ja 45 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Tältä osin ks. esimerkiksi tuomio 17.3.2016, *Portmeirion Group* (C-232/14, EU:C:2016:180, 43 kohta).

34 — Riidanalainen asetus hyväksyttiin asetuksen N:o 1515/2001 perusteella (ks. edellä alaviite 9).

35 — Ks. erityisesti riidanalaisen asetuksen johdanto-osa ja johdanto-osan 2, 3, 6, 7, 9, 10, 12, 22, 23, 110, 112, 117, 125, 127, 128, 130, 132, 135 ja 138 perustelukappale.

42. WTO:n riitojenratkaisuelimen riitojen ratkaisusta annettuja sääntöjä ja menettelyjä koskevan sopimuksen 21 artiklan 5 kohdan perusteella 12.2.2016 hyväksymistä raporteista, jotka mainittiin edellä tämän ratkaisuehdotuksen 18 kohdassa, on sitä vastoin ensinnäkin huomautettava, että ne on hyväksytty sekä riidanalaisen asetuksen että valituksenalaisen tuomion antamisen jälkeen.³⁶ Lisäksi – kuten jo edellä tämän ratkaisuehdotuksen 19 kohdassa huomautin – komissio antoi asetuksen 2015/476 perusteella täytäntöönpanoasetuksen 2016/278, jossa se katsoi, että mainittuihin raportteihin sisältyvien päätelmien vuoksi riidanalaisella asetuksella käyttöön otetut polkumyöntitullit oli aiheellista kumota.³⁷ Täytäntöönpanoasetuksen 2016/278 2 artiklasta ilmenee, että näiden toimenpiteiden kumoaminen tuli voimaan tämän asetuksen voimaantulopäivästä eikä ennen kyseistä ajankohtaa kannettuja tulleja palautettu toimenpiteiden kumoamisen perusteella. Tästä seuraa, ettei unioni suinkaan aikonut panna täytäntöön WTO:ssa hyväksymäänsä erityistä velvoitetta, kun se näissä olosuhteissa sulki pois riidanalaisen asetuksen nojalla maksettujen tullien palauttamisen.³⁸ Nyt tarkasteltavassa tapauksessa edellä esitetystä näkökohdista seuraa, ettei riidanalaisen asetuksen sen paremmin kuin valituksenalaisen tuomionkaan laillisuutta voida arvioida WTO:n riitojenratkaisuelimen raporttien kannalta.

43. Muista WTO:n riitojenratkaisuelimen raporteista, joihin asianosaiset ovat vedonneet, on todettava, ettei toimielinten tarkoituksena ollut hyväksyä näiden raporttien johdosta mitään riidanalaiseen asetukseen liittyvää erityistä velvoitetta. Edellä tämän ratkaisuehdotuksen 39 kohdassa mainitun oikeuskäytännön perusteella näitä raportteja voidaan siis pitää enintään tekijöinä, jotka unionin tuomioistuin voi ottaa huomioon tulkittessaan kyseessä olevia polkumyöntisopimuksen määräyksiä.

C Ensimmäinen valitusperuste, joka koskee tiettyjen tarkasteltavana olevaa tuotetta koskevien vientitapahtumien jättämistä polkumyöntimarginaalilaskelman ulkopuolelle

44. Ensimmäinen valitusperuste koskee valituksenalainen tuomion 29–90 kohdassa esitettyä päättelyä. Se perustuu perusasetuksen 2 artiklan 10 ja 11 kohdan ja polkumyöntisopimuksen 2 artiklan 4 kohdan ja sen 2 alakohdan rikkomiseen. Tässä valitusperusteessa valittajat moittivat unionin yleistä tuomioistuinta lähinnä siitä, ettei se todennut, että toimielimet tekivät virheen, kun ne jättivät polkumyöntimarginaaleja määrittäessään tietyt vientitapahtumat – eli niitä tarkasteltavana olevan tuotteen tyyppiä, joita vastaavia tyyppiä intialainen tuottaja ei myynyt, koskevat vientitapahtumat – normaaliarvon ja vientihinnan vertailun ulkopuolelle.

1. Valituksenalainen tuomio

45. Valituksenalaisessa tuomiossa unionin yleinen tuomioistuin totesi, että perusasetuksen 2 artiklan 11 kohdassa, luettuna yhdessä polkumyöntisopimuksen 2 artiklan 4 kohdan 2 alakohdan kanssa, edellytetään, että toimielimet käyttävät polkumyöntimarginaalien määrittämiseksi tehtävässä vertailussa yksinomaan normaaliarvon kanssa vertailukelpoisia liiketapahtumia. Mainituissa oikeussäännöissä tasapuolista vertailua koskeviin säännöksiin tehdyn viittauksen perusteella toimielinten on ”mahdollisuuksien mukaan” saatettava liiketapahtumat vertailukelpoisiksi tekemällä oikaisuja. Lisäksi kyseisissä säännöksissä ei edellytetä, että vertailun on oltava ”mahdollisimman tasapuolinen”, vaan niissä ainoastaan edellytetään sen olevan ”tasapuolinen”.³⁹

36 — Ks. tältä osin tuomio 10.11.2011, X ja X BV (C-319/10 ja C-320/10, ei julkaistu, EU:C:2011:720, 40 kohta).

37 — Ks. täytäntöönpanoasetuksen 2016/278 johdanto-osan 10 ja 13 perustelukappale ja 1 artikla.

38 — Ks. tuomio 27.9.2007, Ikea Wholesale (C-351/04, EU:C:2007:547, 35 kohta).

39 — Valituksenalaisen tuomion 37, 40 ja 61 kohta.

46. Unionin yleinen tuomioistuin katsoi, että nyt käsiteltävissä asioissa kaikki tarkasteltavana olevan tuotteen tyypit vastasivat ”samankaltaista” tuotetta, ja niitä voitiin siten pitää vertailukelpoisina. Samaa ei kuitenkaan voitu automaattisesti todeta tiettyjen tuotetyyppien hinnoista eli niiden vientiä harjoittavien kiinalaisten tuottajien viemien tuotteiden hinnoista, joita vastaavia tuotteita intialainen tuottaja ei valmistanut. Koska näiltä tuotetyypeiltä puuttuivat Intian myyntihinnat, niitä ei siitä huolimatta, että ne olivat samankaltaisia, voitu sisällyttää polkumyyntimarginaalien laskemiseksi tehtävään vertailuun.⁴⁰

47. Tämän jälkeen unionin yleinen tuomioistuin tutki perusasetuksessa säädetyt eri menetelmät, joiden avulla toimielimet olisivat kenties voineet määrittää normaaliarvon niille tarkasteltavana olevan tuotteen tyypeille, joita vastaavia tuotteita intialainen tuottaja ei valmistanut. Unionin yleisen tuomioistuimen mukaan näillä menetelmillä ei, vaikka niitä olikin pidettävä toteutuskelpoisina, olisi kuitenkaan pystytty takaamaan toimielinten tekemään verrattuna tasapuolisempaa vertailua.⁴¹ Unionin yleinen tuomioistuin myös hylkäsi valittajien väitteet, jotka koskivat kaikkien vietyjen tuotetyyppien osalta laskettujen polkumyyntimarginaalien edustavuutta.⁴² Tämän analyysin perusteella unionin yleinen tuomioistuin totesi, ettei neuvosto tehnyt ilmeistä arviointivirhettä, kun se jätti polkumyyntimarginaalilaskelman ulkopuolelle niitä tarkasteltavana olevan tuotteen tyyppejä koskevat vientitapahtumat, joita vastaavista tuotetyypeistä ei ollut saatavilla vertailumaan tuottajan myyntihintoja.

2. Yhteenveto asianosaisten lausumista

48. Valittajat ensinnäkin väittävät, että unionin yleinen tuomioistuin on tulkinnut virheellisesti perusasetuksen 2 artiklan 11 kohtaa ja polkumyyntisopimuksen 2 artiklan 4 kohdan 2 alakohtaa. Niiden mukaan näiden kahden oikeussäännön on tulkittava edellyttävän, että polkumyyntimarginaalin laskemiseksi tehtävään vertailuun sisällytetään kaikki tarkasteltavana olevan tuotteen, sellaisena kuin se on määritelty tutkimuksen aloittamisvaiheessa, vientiin suuntautuva myynti. Kyseisen marginaalin on nimittäin koskettava tutkimuksen kohteena olevaa tuotetta kokonaisuudessaan. Se, ettei maa ole markkinatalousmaa, ei oikeuta poikkeamaan polkumyyntimarginaalin määrittämisestä koskevista säännöistä.

49. Toiseksi unionin yleinen tuomioistuin on sekoittanut polkumyyntimarginaalin laskemista koskevat velvoitteet tasapuolista vertailua koskeviin velvoitteisiin. Ensinnäkin se on tutkimalla, ovatko kaikkien vientitapahtumien vertailussa käytettävät eri menetelmät toimielinten käyttämää menetelmää ”tasapuolisempia”, supistanut polkumyyntimarginaalin laskemista koskevat velvoitteet pelkiksi tasapuolista vertailua koskeviksi velvoitteiksi. Toiseksi sitä, onko polkumyyntimarginaalilaskelma perusasetuksen 2 artiklan 11 kohdan mukainen, ei pitäisi arvioida ”vertailukelpoisten hintojen”⁴³ vaan ”vertailukelpoisten vientitapahtumien” perusteella. Valittajat pitävät kyseenalaisena myös unionin yleisen tuomioistuimen käyttämää ilmaisua ”mahdollisuuksien mukaan”.⁴⁴

50. Kolmanneksi unionin yleisen tuomioistuimen esittämä arviointi on joka tapauksessa virheellinen. Valittajien mukaan tarkoituksena ei ole määrittää, onko tietty lähestymistapa tasapuolisempi kuin jokin toinen, vaan määrittää, onko käytetty lähestymistapa perusasetuksen 2 artiklan 11 kohdan ja polkumyyntisopimuksen 2 artiklan 4 kohdan 2 alakohdan mukainen. On toimielinten eikä

40 — Valituksenalaisen tuomion 63 kohta.

41 — Valituksenalaisen tuomion 67–84 kohta.

42 — Ks. erityisesti valituksenalaisen tuomion 81–83 kohta.

43 — Valittajat viittaavat valituksenalaisen tuomion 61 kohtaan.

44 — Valituksenalaisen tuomion 40 kohta ja edellä tämän ratkaisuehdotuksen 45 kohta.

asianomaisten osapuolten tehtävä huolehtia siitä, että näitä oikeussääntöjä noudatetaan. Edustavuuden käsitteellä ei ole tässä merkitystä, koska sitä ei mainita perusasetuksessa sen paremmin kuin polkumyymisopimuksessaan. Valittajat väittävät joka tapauksessa näyttäneensä toteen, etteivät unionin toimielinten käyttämät vientitapahtumat ole niitä koskevilta osin edustavia.

51. Toimielimet kiistävät valittajien väitteet. Komissio väittää, että ensimmäinen valitusperuste on jätettävä tutkimatta, koska valittajat riitauttavat tosiseikkojen arvioinnin eivätkä yksilöi oikeudellista virhettä, ja valitusperuste on myös tehoton. Komission mukaan valittajien perusasetuksen 2 artiklan 11 kohdasta ja polkumyymisopimuksen 2 artiklan 4 kohdan 2 alakohdasta esittämä tulkinta vääristää polkumyymisopimuksen 2 artiklan 4 kohdan hengen ja sisällön, ja jälkimmäisen perustana on tasapuolisen vertailun periaate, joka saa etusijan muihin periaatteisiin nähden. Neuvosto katsoo perusasetuksen ja polkumyymisopimuksen sanamuodosta ilmenevän selvästi, että tasapuolisen vertailun vaatimus on ensisijainen suhteessa velvoitteeseen laskea polkumyymimarginaali kaikkien vientitapahtumien perusteella. Toimielinten mukaan WTO:n riitojenratkaisuelimen valituselimen oikeuskäytäntö ja raportit, joihin valittajat vetoavat, eivät ole tässä merkityksellisiä, koska ne koskevat polkumyymimarginaalien nollaamista, joka on eri kysymys kuin se, josta nyt käsiteltävissä asioissa on kyse. WTO:n riitojenratkaisuelimen valituselimen polkumyymisopimuksen 2 artiklan 4 kohdan 2 alakohdasta esittämä tulkinta sitä vastoin osoittaa, että ilmauksella ”vertailukelpoinen” on ”tasapuolisen vertailun” turvaamisessa erittäin tärkeä merkitys. Lisäksi oikeuskäytännöstä ilmenee, että edustavuuden käsitettä on pidettävä merkityksellisenä.

3. Arviointi

52. Ensimmäinen valitusperuste koskee toimielimille perusasetuksen 2 artiklan 11 kohdassa tarkoitettua polkumyymimarginaalia määritettäessä kuuluvien velvoitteiden ulottuvuutta.

53. Valittajien esittämät väitteet koskevat valituksenalaisessa tuomiossa tästä säännöksestä esitettyä – ja edellä tämän ratkaisuehdotuksen 45 ja 46 kohdassa selostettua – tulkintaa, jonka perusteella unionin yleinen tuomioistuin on nyt tarkasteltavassa tapauksessa jättänyt tiettyjä tarkasteltavana olevan tuotteen tyyppejä koskevat vientitapahtumat polkumyymimarginaalilaskelmien ulkopuolelle.

54. Aluksi on huomautettava, että – toisin kuin komissio väittää – ensimmäistä valitusperustetta ei voida jättää kokonaisuudessaan tutkimatta eikä se myöskään ole tehoton.

55. Valittajien perusteluista esittämästäni yhteenvedosta⁴⁵ ilmenee mielestäni selvästi, että valittajat moittivat unionin yleistä tuomioistuinta oikeudellisista virheistä, jotka johtuvat perusasetukseen ja polkumyymisopimukseen sisältyvien polkumyymimarginaalin laskentaa ja tasapuolista vertailua koskevien oikeussääntöjen väitetysti virheellisestä tulkinnasta. Nämä ovat oikeuskysymyksiä, jotka voidaan ottaa tutkittavaksi muutoksenhakumenettelyssä.

56. Ensimmäinen valitusperuste ei ole myöskään tehoton, kuten komissio väittää. Jos nimittäin unionin tuomioistuin ottaisi tämän valitusperusteen tutkittavaksi ja toteaisi, että unionin yleisen tuomioistuimen riidanalaisista perusasetuksen säännöksistä ja polkumyymisopimuksen määräyksistä omaksuma tulkinta on virheellinen, valituksenalaisessa tuomiossa olisi tehty oikeudellinen virhe, jonka vuoksi se olisi kumottava.

45 — Ks. edellä tämän ratkaisuehdotuksen 48–50 kohta.

57. Valittajien esittämien eri väitteiden aineellisesta arvioinnista on aluksi muistutettava, että – kuten unionin yleinen tuomioistuimien perustellusti huomautti – vakiintuneesta oikeuskäytännöstä ilmenee, että yhteisen kauppapolitiikan ja aivan erityisesti kaupallisten suojatoimenpiteiden alalla toimielimillä on laaja harkintavalta, koska ne taloudelliset, poliittiset ja oikeudelliset tilanteet, joita toimielinten on arvioitava, ovat monitahoisia.⁴⁶

58. Oikeuskäytännöstä ilmenee täsmällisemmin, että perusasetuksen 2 artiklan 11 kohdan soveltaminen ja erityisesti valinta polkumyynnin marginaalin eri laskentamenetelmien välillä edellyttää monimutkaisten taloudellisten tilanteiden arviointia.⁴⁷

59. Vaikka toimielimillä on harkintavaltaa perusasetuksen 2 artiklan 11 kohdan täytäntöönpanossa, tätä harkintavaltaa on kuitenkin käytettävä perusasetuksessa vahvistetun sääntelyjärjestelmän mukaisesti. Tästä sääntelyjärjestelmästä seuraa kaksi erityisvaatimusta, jotka ovat mielestäni merkityksellisiä nyt käsiteltävien asioiden olosuhteissa.

60. Ensinnäkin on huomautettava, että polkumyyniin sovellettava sääntelyjärjestelmä koskee jonkin tietyn tuotteen polkumyyntiä. Jo perusasetuksen 1 artiklan 2 kohtaan sisältyvässä polkumyynnin määritelmässäkin viitataan ”tuotteen polkumyyniin”.⁴⁸

61. Ei siis ole sattumaa, että yksi ensimmäisistä toimenpiteistä, joihin toimielinten on ryhdyttävä polkumyynitutkimusta aloittaessaan, on tutkimuksen kohteena olevan tuotteen määrittely. Määrittelyn tarkoituksena on auttaa sellaisten tuotteiden luettelon laatimisessa, joiden tuontiin polkumyynitutkimus voidaan kohdistaa ja joille mahdollisesti määrätään tämän seurauksena polkumyynitulli.⁴⁹ Saman määrittelyn perusteella yksilöidään perusasetuksen 1 artiklan 4 kohdassa tarkoitettu ”samankaltainen tuote”.

62. Sen jälkeen, kun toimielimet ovat määritelleet tarkasteltavana olevan tuotteen, niiden on kohdeltava tuotetta johdonmukaisesti koko tutkimuksen ajan sille annetun määritelmän mukaisesti.⁵⁰

63. Tämä tarkoittaa erityisesti sitä, että polkumyynnin marginaalin olemassaoloa määrittäessään toimielinten on määritettävä se tarkasteltavana olevalle *tuotteelle*, sellaisena kuin se on määritelty tutkimuksen yhteydessä, ja nimenomaan tälle tuotteelle kokonaisuudessaan.⁵¹ Toimielimet eivät siis voi ensin määritellä tutkimuksen kohteena olevaa tuotetta tietyllä tavalla ja sen jälkeen laskea polkumyynnin marginaaleja menetelmällä, joka ei ole täysin johdonmukainen tämän määritelmän kanssa.

46 — Tällaista arviointia koskevassa tuomioistuimien valvonnassa on näin ollen rajoitettava tarkistamaan, että menettelysääntöjä on noudatettu, että riitautetun valinnan perustaksi hyväksytyt tosiseikat ovat aineellisesti paikkansapitäviä, että näitä tosiseikkoja arvioitaessa ei ole tehty ilmeistä virhettä ja että harkintavaltaa ei ole käytetty väärin. Ks. mm. tuomio 7.4.2016, ArcelorMittal Tubular Products Ostrava ym. v. neuvosto ja neuvosto v. Hubei Xinyegang Steel (C-186/14 P ja C-193/14 P, EU:C:2016:209, 34 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

47 — Ks. tuomio 27.9.2007, Ikea Wholesale (C-351/04, EU:C:2007:547, 41 kohta).

48 — Tämän säännöksen mukaan *tuotetta* pidetään polkumyynnillä tuotuna, jos sen vientihinta unioniin on alempi kuin tavanomaisessa kaupankäynnissä käytettävä samankaltaisen tuotteen vertailukelpoinen hinta viejämäassa.

49 — Ks. tältä osin julkisasiamies Wathelet’n ratkaisuehdotuksen Portmeirion Group (C-232/14, EU:C:2015:583) 46 kohdassa mainittu unionin yleisen tuomioistuimen vakiintunut oikeuskäytäntö.

50 — Ks. polkumyynnin tutkimuksen 2 artiklan 4 kohdan 2 alakohdan osalta WTO:n valituselimen 1.3.2001 hyväksymä raportti ”European Communities – Anti-Dumping Duties on Imports of Cotton-Type Bed Linen from India” (DS141/AB/R), 53 kohta.

51 — Ks. vastaavasti julkisasiamies Léger’n ratkaisuehdotus Ikea Wholesale (C-351/04, EU:C:2006:236, 159 ja 163 kohta). Tämä ilmenee myös polkumyynnin marginaalin määritelmän sanamuodosta, sillä perusasetuksen 2 artiklan 12 kohdan mukaan polkumyynnin marginaali on määrä, jolla normaaliarvo ylittää vientihinnan. Perusasetuksen 2 artiklan 8 kohdan mukaan vientihinnalla tarkoitetaan tosiasiallisesti maksettua tai maksettavaa hintaa *tuotteesta*, joka on myyty vientiin viejämäassa unioniin. Lisäksi useissa WTO:n valituselimen raporteissa viitataan polkumyynnin tutkimuksen 2 artiklan 4 kohdan 2 alakohtaa tulkittaessa vaatimukseen tarkastella kyseessä olevaa tuotetta kokonaisuudessaan. Ks. tältä osin esimerkiksi WTO:n valituselimen 1.3.2001 hyväksymä raportti ”European Communities – Anti-Dumping Duties on Imports of Cotton-Type Bed Linen from India” (DS141/AB/R), 51 ja 53 kohta ja WTO:n valituselimen 11.8.2004 hyväksymä raportti ”United States – Final Dumping Determination on Softwood Lumber from Canada” (DS264/AB/R), 98 ja 99 kohta.

64. Tämä ei kuitenkaan tarkoita, että toimielinten olisi kiellettyä jakaa tarkasteltavana olevaa tuotetta eri tyypeihin tai malleihin ja tehdä useita eri vertailuja, jos ne pitävät tätä tarkoituksenmukaisena polkumyymtimarginaalien määrittämiseksi. Vaatimus tuotteen johdonmukaisesta kohtelusta koko tutkimuksen ajan kuitenkin edellyttää, että kaikkien näiden vertailujen tulokset otetaan myöhemmissä vaiheissa huomioon ja että polkumyymtimarginaalit lasketaan tarkasteltavana olevalle tuotteelle kokonaisuudessaan.⁵²

65. Toiseksi perusasetuksen 2 artiklan 11 kohdan sanamuodosta ilmenee, että polkumyymtimarginaaleja määritettäessä vaatimuksena on, että nämä marginaalit heijastavat harjoitetun polkumyynnin tosiasiallista laajuutta.⁵³

66. Käyttäessään niille perusasetuksen 2 artiklan 11 kohdan soveltamisessa annettua harkintavaltaa toimielimet ovat velvollisia soveltamaan polkumyymtimarginaalien laskentamenetelmiä siten, että taataan se, että nämä näin määritetyt marginaalit kuvastavat harjoitetun polkumyynnin tosiasiallista laajuutta.⁵⁴

67. Unionin yleisen tuomioistuimen valituksenalaisessa tuomiossa perusasetuksen 2 artiklan 11 kohdasta esittämä tulkinta, jonka mukaan toimielimet voivat jättää tiettyihin tutkimuksessa määritetyn tarkasteltavana olevan tuotteen tyypeihin liittyvät vientitapahtumat polkumyymtimarginaalilaskelman ulkopuolelle ja kuitenkin soveltaa laskemiaan polkumyymtimarginaaleja kaikkiin tarkasteltavana olevan tuotteen tyypeihin, on mielestäni tämän ratkaisuehdotuksen 62 ja 63 sekä 65 ja 66 kohdassa mainittujen kahden vaatimuksen vastainen.

68. Jos ensinnäkin tiettyjä tarkasteltavana olevan tuotteen tyypejä ei oteta huomioon polkumyymtimarginaalilaskelmassa, nämä marginaalit on laskettu ainoastaan osasta tarkasteltavana olevaa tuotetta eikä kyseisestä tutkimuksesta määrittäystä tuotteesta kokonaisuudessaan.

69. Jos toimielimet eivät toiseksi sisällytä tiettyjä tarkasteltavana olevan tuotteen tyypejä koskevia vientitapahtumia polkumyymtimarginaalilaskelmaan, ne eivät voi ottaa huomioon eivätkä määrittää sitä, mikä vaikutus näillä tapahtumilla on yleisten polkumyymtimarginaalien laskemiseen. Tästä seuraa, etteivät marginaalit tällä tavalla laskettuina välttämättä heijasta harjoitetun polkumyynnin tosiasiallista laajuutta.

70. Näkemys, jonka mukaan toimielimet eivät voi jättää tiettyihin tarkasteltavana olevan tuotteen tyypeihin liittyviä vientitapahtumia polkumyymtimarginaalilaskelman ulkopuolelle, saa vahvistuksen myös perusasetuksen 2 artiklan 11 kohdan sanamuodosta, unionin tuomioistuimen oikeuskäytännöstä ja polkumyymtisopimuksen 2 artiklan 4 kohdan 2 alakohdasta WTO:ssa esitetystä tulkinnasta.

71. Perusasetuksen 2 artiklan 11 kohdan sanamuodosta ensinnäkin ilmenee nimenomaisesti, että ensimmäisen symmetrisen menetelmän mukaan polkumyymtimarginaalin olemassaolo määritetään normaaliarvon painotetun keskiarvon ja *kaiken unioniin suuntautuvan viennin* hintojen painotetun keskiarvon välisellä vertailulla. Tällainen sanamuoto ei anna juurikaan liikkumavaraa jättää tiettyjä tarkasteltavana olevan tuotteen tyypejä koskevia vientitapahtumia polkumyymtimarginaalilaskelman ulkopuolelle.

52 — Polkumyymtisopimuksen 2 artiklan 4 kohdan 2 alakohdan osalta ks. WTO:n valituselimen 11.8.2004 hyväksymä raportti ”United States – Final Dumping Determination on Softwood Lumber from Canada” (DS264/AB/R), 80, 98 ja 99 kohta. Tästä on huomautettava, että 27.9.2007 annetussa tuomiossa Ikea Wholesale (C-351/04, EU:C:2007:547) unionin tuomioistuin ei kyseenalaistanut unionin oikeutta käyttää samalla kertaa useita vertailumenetelmiä.

53 — Tästä säännöksestä nimittäin seuraa, että siinä säädettyjen kahden symmetrisen menetelmän avulla on saatava selville harjoitetun polkumyynnin tosiasiallinen laajuus ja että toimielimet voivat turvautua epäsymmetriseen menetelmään vain, jos tämä edellytys ei täyty (ja jos vientihintojen rakenteessa on eri ostajien, alueiden tai ajanjaksojen välillä huomattavia eroja). Ks. tältä osin tuomio 9.1.2003, Petrotub ja Republica v. neuvosto (C-76/00 P, EU:C:2003:4, 49 kohta) ja julkisasiamies Jacobsin samassa asiassa antama ratkaisuehdotus (C-76/00 P, EU:C:2002:253, 73 kohta ja sitä seuraavat kohdat).

54 — Ks. vastaavasti julkisasiamies Léger'n ratkaisuehdotus Ikea Wholesale (C-351/04, EU:C:2006:236, 154 kohta).

72. Toiseksi unionin tuomioistuin totesi tuomiossa Ikea Wholesale,⁵⁵ että neuvosto teki virheen, kun se ”ei tätä menetelmää käyttäessään laskenut yleistä polkumyymintarginaalia tukeutuen vertailuihin, jotka olisivat heijastelleet täysimääräisesti *kaikkia* vertailukelpoisia *vientihintoja*”.⁵⁶

73. Kolmanneksi WTO:n riitojenratkaisuelimen valituselin on polkumyymintisopimuksen 2 artiklan 4 kohdan 2 alakohtaa tulkittaessaan nimenomaisesti vahvistanut, että tarkasteltavana olevaan tuotteeseen liittyvien polkumyymintarginaalien olemassaolo on määritettävä ”vertaamalla normaaliarvon painotettua keskiarvoa kaikkien vientitapahtumien – toisin sanoen *kaikkia* tutkimuksen kohteena olevan *tuotteen malleja tai tyyppejä* koskevien *vientitapahtumien* – hintojen painotettuun keskiarvoon.⁵⁷

74. Näistä eri viittauksista, jotka koskevat sekä perusasetuksen 2 artiklan 11 kohtaa että unionin tuomioistuimen oikeuskäytäntöä ja WTO:n riitojenratkaisuelimen valituselimen ns. nollaamismenetelmän lainmukaisuutta koskeneissa tapauksissa tekemiä päätöksiä,⁵⁸ on tarpeen esittää kaksi täsmennystä.

75. Ensimmäinen täsmennys koskee unionin yleisen tuomioistuimen perusasetuksen 2 artiklan 11 kohdasta omaksumaa tulkintaa. Unionin yleinen tuomioistuin on nimittäin tulkinnut tätä säännöstä polkumyymintisopimuksen 2 artiklan 4 kohdan 2 alakohdan valossa ja perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdassa ja polkumyymintisopimuksen 2 artiklan 4 kohdassa asetetun ”tasapuolisen vertailun” vaatimuksen kannalta.

76. Unionin yleisen tuomioistuimen mukaan kaikista näistä oikeussäännöistä ilmenee, ettei toimielinten ole välttämättä verrattava normaaliarvoa kaikkien tarkasteltavana olevaa tuotetta koskevien vientitapahtumien hintaan vaan yksinomaan kaikkiin ”sen kanssa *vertailukelpoisten tapahtumien*” hintaan.⁵⁹ Nyt käsiteltävissä asioissa niitä tuotetyyppejä koskevat vientitapahtumat, joita vastaavia tyyppejä intialainen tuottaja ei myynyt ja joille ei siten ollut saatavilla *vertailukelpoista (myynti)hintaa*, eivät unionin yleisen tuomioistuimen mukaan olleet *vertailukelpoisia tapahtumia*. Koska käytettävissä ei ollut menetelmää, jonka avulla olisi pystytty takaamaan toimielinten tekemään verrattuna tasapuolisempi vertailu, nämä tapahtumat oli perusteltua jättää polkumyymintarginaalilaskelman ulkopuolelle.

77. Tästä on kuitenkin ensinnäkin huomautettava, että polkumyymintisopimuksen 2 artiklan 4 kohdan 2 alakohtaa – jonka valossa unionin yleinen tuomioistuin on perusasetuksen 2 artiklan 11 kohtaa tulkinnut – sovellettaessa ”vertailukelpoisina vientitapahtumina” on pidettävä kaikkiin tarkasteltavana olevan tuotteen tyyppeihin liittyviä tapahtumia kokonaisuudessaan, kuten edellä tämän ratkaisuehdotuksen 73 kohdasta ilmenee.⁶⁰ Jos nimittäin kaikki tutkimuksessa määritetyn tarkasteltavana olevan tuotteen tyyppit vastaavat samankaltaista tuotetta, edellä tämän ratkaisuehdotuksen 62 kohdassa mainittu tarkasteltavana olevan tuotteen (ja samankaltaisen tuotteen) johdonmukaisen kohtelun vaatimus edellyttää, että kaikkia näitä tuotetyyppejä pidetään vertailukelpoisina ja että siten myös kaikki niitä koskevat vientitapahtumat ovat vertailukelpoisia huolimatta siitä, ettei tietyistä näistä tapahtumista ole saatavilla hintatietoja.

55 — Tuomio 27.9.2007 (C-351/04, EU:C:2007:547).

56 — Ks. tuomio 27.9.2007, Ikea Wholesale (C-351/04, EU:C:2007:547, 56 kohta). Kursivointi tässä.

57 — Ks. WTO:n valituselimen 1.3.2001 hyväksymä raportti ”European Communities – Anti-Dumping Duties on Imports of Cotton-Type Bed Linen from India” (DS141/AB/R), 55 ja 58 kohta. Kursivointi tässä.

58 — ”Nollaamismenetelmässä” toimielimet nollaavat yleistä polkumyymintarginaalia määrittäessään kaikki negatiiviset polkumyymintarginaalit eli niille tarkasteltavan tuotteen malleille, joiden vientihinta on normaaliarvoa suurempi, määrittämänsä marginaalit. Ks. tältä osin tuomio 27.9.2007, Ikea Wholesale (C-351/04, EU:C:2007:547, 53 ja 54 kohta) ja valituksenalaisen tuomion 88 kohta.

59 — Ks. valituksenalaisen tuomion 40 kohta. Kursivointi tässä.

60 — Ks. edellä alaviitteessä 57 olevat lainaukset.

78. Jos toimielimillä ei ole saatavillaan tiettyjen tarkasteltavana olevan tuotteen tyyppien hintatietoja (joko viejämäasta tai tapauksen mukaan vertailumaasta), niillä on valittavanaan kaksi vaihtoehtoa: joko ne määrittelevät tarkasteltavana olevan tuotteen suppeammin jättämällä tutkimuksen ulkopuolelle ne tuotetyypit, joista ei ole saatavilla vertailukelpoista hintaa,⁶¹ tai ne muodostavat näitä tyyppiä vastaaville tuotetyypeille laskennallisen normaaliarvon, jonka avulla ne voivat tehdä polkumyymtimarginaalien määrittämiseksi vaadittavan vertailun myös näitä tarkasteltavana olevan tuotteen tyyppiä koskevien vientitapahtumien osalta.

79. Toiseksi on totta, että perusasetuksen 2 artiklan 11 kohdassa saman asetuksen 2 artiklan 10 kohtaan tehdyn viittauksen⁶² perusteella tasapuolisen vertailun tekemistä koskeva velvollisuus pätee myös polkumyymtimarginaalien olemassaolon määrittämiseen. Tämä ei kuitenkaan missään tapauksessa tarkoita, että kyseistä velvollisuutta voitaisiin tulkita siten, että sillä rajoitettaisiin tarkasteltavana olevan tuotteen määritelmän ulottuvuutta tai velvollisuutta tarkastella polkumyymtimarginaaleja määrittäessä *kaikkea* tämän tuotteen unioniin suuntautuvaa vientiä.⁶³ Mainitusta 2 artiklan 10 kohdasta ei myöskään millään tavalla voida johtaa sellaista ”tasapuolisimman vertailun” käsitettä, johon unionin yleinen tuomioistuin perustaa suuren osan päättelystään.⁶⁴

80. Toinen täsmennys koskee sitä, että unionin yleinen tuomioistuin kiisti nimenomaisesti nollaamismenetelmää koskevien tapausten olevan merkityksellisiä nyt käsiteltävissä asioissa.⁶⁵

81. Tarkemmin sanottuna unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi asian Ikea Wholesale – jossa toimielimet olivat soveltaneet tätä menetelmää – merkityksellisyyden toteamalla, että ”käsiteltävissä asioissa ei voida katsoa, ettei polkumyymtimarginaalilaskelma perustunut riittävän merkittävään otokseen tarkasteltavana olevan tuotteen tyyppiä ja ettei se siten heijastanut kaikkia vertailukelpoisia vientihintoja”.⁶⁶ Tämän jälkeen unionin yleinen tuomioistuin totesi, että – toisin kuin tapauksissa, joissa käytetään nollaamismenetelmää eli jätetään polkumyymtimarginaalien määrittämiseksi tehtävässä vertailussa huomiotta kaikki ne tuotetyypit, joille on saatu negatiivinen polkumyymtimarginaali – nyt tarkasteltavassa tapauksessa ei voitu katsoa, että toimielinten noudattama lähestymistapa olisi paisuttanut polkumyymtimarginaalilaskelman tulosta.⁶⁷

82. Mielestäni nyt käsiteltävissä asioissa ei voida ehdottomasti kiistää tämän oikeuskäytännön ja nollaamismenetelmää koskevien WTO:n riitojenratkaisuelimen päätösten merkitystä, kuten unionin yleinen tuomioistuin teki valituksenalaisessa tuomiossa. Sekä nollaamismenetelmää koskevat tapaukset että nyt käsiteltävät asiat ovat nimittäin hyvin samankaltaisia, koska ne liittyvät tietyn tutkimuksessa määritettyä tarkasteltavana olevaa tuotetta koskevien vientitapahtumien osuuden huomiotta jättämiseen polkumyymtimarginaalin määrittämisessä. Nollaamismenetelmää koskeneissa tapauksissa oli kyse vientitapahtumista, joiden osalta vientihintojen ja normaaliarvon vertailussa oli saatu negatiivinen polkumyymtimarginaali. Nyt käsiteltävissä asioissa on kyse sellaisia tuotetyyppejä koskevista vientitapahtumista, joiden myyntihinnoista toimielimillä ei ole tietoa. Nämä kaksi tilannetta eroavat toisistaan juuri siinä, että ensiksi mainituissa tapauksissa vientitapahtumien vaikutus polkumyymtimarginaalien määrittämiseen oli vääristynyt, kun taas nyt käsiteltävissä asioissa kyseessä olevien vientitapahtumien vaikutus marginaalin määrittämiseen on yksinkertaisesti jätetty ottamatta huomioon, koska nämä tapahtumat on suljettu laskelman ulkopuolelle.

61 — Ks. vastaavasti julkisasiamies Léger'n ratkaisuehdotus Ikea Wholesale (C-351/04, EU:C:2006:236, 168 kohta).

62 — Myös polkumyymtisopimuksen 2 artiklan 4 kohdan 2 alakohdassa on viittaus saman sopimuksen 2 artiklan 4 kohtaan.

63 — Tästä on lisäksi huomautettava WTO:n riitojenratkaisuelimen valituselimen nimenomaisesti vahvistaneen, että ”sellaista vientihinnan ja normaaliarvon vertailua, jossa *ei* ole otettu asianmukaisesti huomioon *kaikkien* vertailukelpoisten vientitapahtumien hintoja –, *ei* pidetä 2 artiklan 4 kohdassa ja sen 2 alakohdassa edellytettynä vientihinnan ja normaaliarvon ’tasapuolisena vertailuna’”. Ks. WTO:n valituselimen 1.3.2001 hyväksymä raportti ”European Communities – Anti-Dumping Duties on Imports of Cotton-Type Bed Linen from India” (DS141/AB/R), 55 kohta.

64 — Ks. tältä osin valituksenalaisen tuomion 84 kohta.

65 — Ks. valituksenalaisen tuomion 85–89 kohta.

66 — Ks. valituksenalaisen tuomion 85 kohta.

67 — Ks. valituksenalaisen tuomion 88 kohta.

83. En kuitenkaan näe, mistä syystä tällaisen eron pitäisi johtaa siihen, että kyseisissä päätöksissä vahvistetut polkumyymintarginaalien määrittämistä koskevat periaatteet – ja erityisesti vaatimus, jonka mukaan niiden määrittämisessä on otettava huomioon kaikki tarkasteltavana olevan tuotteen vienti – olisi jätettävä huomiotta ja ettei kyseisiä periaatteita siten sovellettaisi nyt käsiteltävissä asioissa.

84. Polkumyymintarginaalien, sellaisina kuin ne on määritetty kaikille tarkasteltavana olevan tuotteen tyypeille, edustavuudesta esitetystä väitteestä⁶⁸ on huomautettava, että vaikka nämä marginaalit edustivatkin viittä eniten myytyä tuotetyyppeä, kuten unionin yleinen tuomioistuin valituksenalainen tuomion 81 kohdassa totesi, tämä ei muuta sitä, että jättäessään tietyt vientitapahtumat polkumyymintarginaalilaskelman ulkopuolelle toimielimet eivät ole ottaneet huomioon tarkasteltavana olevaa tuotetta kokonaisuudessaan eivätkä laskeneet kyseisiä marginaaleja kaiken kyseisen tuotteen unioniin suuntautuvan viennin hintojen perusteella perusasetuksen 2 artiklan 11 kohdan mukaisesti.⁶⁹

85. Nyt käsiteltävissä asioissa ei myöskään ole kiistetty, että toisen valittajan myynnistä 38 prosenttia ja toisen myynnistä 43 prosenttia on jätetty ottamatta huomioon polkumyymintarginaalien laskennassa, joten valittajille määritettyjen marginaalien edustavuutta voidaan pitää vähintäänkin kyseenalaisena, ja lisäksi on aihetta epäillä, onko edellä tämän ratkaisuehdotuksen 65 ja 66 kohdassa mainittua vaatimusta, jonka mukaan polkumyymintarginaalin on heijastettava harjoitetun polkumyynnin tosiasiallista laajuutta, noudatettu ainakaan valittajien tapauksessa.⁷⁰

86. Unionin yleisen tuomioistuimen valituksenalaisen tuomion 89 kohdassa esittämästä huomautuksesta, jonka mukaan vertailumaan menetelmän käyttämisestä voi aiheutua lisävaikeuksia, on lopuksi huomautettava, ettei mikään perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan a alakohdassa tai sen tavoitteissa⁷¹ oikeuta tulkitsemaan tätä säännöstä siten, että sillä rajoitettaisiin perusasetuksen 2 artiklan 11 kohdassa säädettyä velvollisuutta ottaa polkumyymintarginaalin määrittämisessä huomioon kaikki tarkasteltavana olevan tuotteen, sellaisena kuin se on määritelty tutkimuksen aikana, unioniin suuntautuva vienti.

87. Kaikkien näiden seikkojen perusteella ja edellä esittämästäni syistä katson, että unionin yleinen tuomioistuin teki oikeudellisen virheen, kun se totesi, ettei neuvosto tehnyt ilmeistä arviointivirhettä jättämällä tiettyjä tarkasteltavana olevan tuotteen tyypejä koskevat vientitapahtumat polkumyymintarginaalilaskelman ulkopuolelle ja ettei riidanalaisella asetuksella rikottu perusasetuksen 2 artiklan 11 kohtaa ja polkumyymintarjousmuksen 2 artiklan 4 kohdan 2 alakohtaa. Näin ollen ehdotan, että unionin tuomioistuin hyväksyy ensimmäisen valitusperusteen.

D Toinen valitusperuste, joka koskee kieltäytymistä tiettyjen oikaisujen tekemisestä

88. Toisella valitusperusteella, joka jakautuu neljään osaan, kyseenalaistetaan unionin yleisen tuomioistuimen valituksenalaisen tuomion 96–126 kohdassa esittämä päättely. Se koskee perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan ja polkumyymintarjousmuksen 2 artiklan 4 kohdan rikkomista, hyvän hallinnon periaatteen loukkaamista ja SEUT 296 artiklan rikkomista.

68 — Ks. tältä osin myös valituksenalaisen tuomion 81–84 kohta.

69 — Toisin kuin komissio väittää, en usko, että 27.9.2007 annetun tuomion Ikea Wholesale (C-351/04, EU:C:2007:547) 56 kohdassa käytettyyn ilmaukseen ”heijastelleet täysimääräisesti”, jota lainasin edellä tämän ratkaisuehdotuksen 72 kohdassa, on mahdollista vedota perusteena näkemykselle, jonka mukaan unionin tuomioistuin olisi halunnut vahvistaa perusasetuksen 2 artiklan 11 kohdalle tulkinna, joka kyseisen säännöksen sanamuodon vastaisesti oikeuttaisi määrittämään polkumyymintarginaalin siten, että tietyt tarkasteltavana olevaa tuotetta koskevat vientitapahtumat jätettäisiin laskelman ulkopuolelle.

70 — Tällaisessa tilanteessa unionin yleinen tuomioistuin ei voi korjata polkumyymintarginaalien määrittämistä perusasetuksen 2 artiklan 11 kohdan vastaisesti tukeutumalla siihen, että valittajat ovat vahvistaneet, että ”jos polkumyymintarginaalin laskennassa olisi otettu huomioon kaikki tuotetyypit, se olisi ollut merkittävästi erisuuruinen kuin riidanalaisessa asetuksessa määritelty marginaali” (ks. valituksenalaisen tuomion 83 kohdan loppu). Kun lisäksi otetaan huomioon, että laskennallisen normaaliarvon muodostamista koskevia tietoja on käsitelty luottamuksellisina, nyt käsiteltävissä asioissa olisi ollut käytännössä mahdotonta esittää näyttöä tästä seikasta (ks. jäljempänä tämän ratkaisuehdotuksen 117 kohta ja sitä seuraavat kohdat). Näiden näkökohtien perusteella on hylättävä komission suullisessa käsittelyssä tähän valituksenalaisen tuomion kohtaan vedoten esittämä väite, jonka mukaan ensimmäinen valitusperuste on tehoton.

71 — Ks. jäljempänä 99 ja 100 kohta ja edellä alaviitteessä 79 mainittu oikeuskäytäntö.

1. Toisen valitusperusteen ensimmäinen ja toinen osa, jotka koskevat perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan ja polkumyöntisopimuksen 2 artiklan 4 kohdan rikkomista oikaisuvaatimusten hylkäämisen osalta

89. Valittajat väittävät, että unionin yleinen tuomioistuin teki oikeudellisen virheen, kun se ei todennut, että toimielimet rikkoivat perusasetuksen 2 artiklan 10 kohtaa ja polkumyöntisopimuksen 2 artiklan 4 kohtaa hylätessään valittajien oikaisuvaatimukset, jotka koskivat yhtäältä niiden ja intialaisen tuottajan tuotantokustannusten eroja⁷² ja toisaalta kulutuksen tehokkuuden ja tuottavuuden eroja.⁷³

a) Valituksenalainen tuomio

90. Siltä osin kuin on kyse väitettyjen tuotantokustannusten erojen perusteella tehdyistä oikaisuvaatimuksista, valittajat väittivät unionin yleisessä tuomioistuimessa osoittaneensa intialaista tuottajaa koskevista tiedoista esittämällään analyysillä, että tämä oli järjestelmällisesti määritelty hintansa niin, että ne varmasti kattoivat sen kustannukset kokonaisuudessaan, ja että tämän seurauksena kaikki kustannuserot ilmenivät hintaeroina. Valituksenalaisessa tuomioissa unionin yleinen tuomioistuin kuitenkin hylkäsi tämän väitteen sillä perusteella, että Intia oli luokiteltu markkinatalousmaaksi – mitä valittajat eivät ole kiistäneet – ja että toimielimet saattoivat pätevästi katsoa, ettei intialainen tuottaja voinut määrittää vapaasti hintojaan vaan sen oli pakostikin pidettävä ne Intian markkinahintoja vastaavalla tasolla, koska se kilpaili useiden muiden tuottajien kanssa Intian kotimarkkinoilla.⁷⁴ Unionin yleinen tuomioistuin myös katsoi, etteivät valittajat nyt käsiteltävissä asioissa olleet kyenneet näyttämään toteen, että väitetyt erot olisivat vaikuttaneet hintojen vertailukelpoisuuteen.⁷⁵

91. Kulutuksen tehokkuudessa ja tuottavuudessa esiintyvien erojen perusteella tehtyjen oikaisuvaatimusten hylkäämisestä unionin yleinen tuomioistuin totesi, etteivät valittajat olleet osoittaneet, miten nämä erot vaikuttivat normaaliarvon ja vientihinnan vertailukelpoisuuteen. Lisäksi unionin yleinen tuomioistuin totesi, että vertailumaan menetelmää käyttäessään toimielinten on otettava huomioon kaikki tähän maahan liittyvät tiedot eikä yksinomaan hintoja ja kustannuksia ja ettei perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdalla voida poistaa saman asetuksen 2 artiklan 7 kohdan a alakohdan vaikutusta.⁷⁶ Unionin yleinen tuomioistuin myös katsoi, etteivät valittajat olleet osoittaneet virheelliseksi neuvoston päätelmää, jonka mukaan Kiinassa käytössä olevien tuotantoprosessien oli todettu olevan verrattavissa intialaisten tuottajien tuotantoprosessiin ja väitetyt erot oli havaittu erittäin pieniksi. Lisäksi unionin yleinen tuomioistuin totesi, että koska valittajille ei ollut myönnetty markkinatalouskohtelua, niitä koskevia tietoja ei voitu ottaa huomioon normaaliarvon määrittämisessä.⁷⁷

72 – Valittajat viittasivat nimenomaan raaka-aineen hankintakustannuksiin ja intialaisen tuottajan käyttämistä täydentävistä tuotantoprosesseista (sähkön itsetuotannosta) aiheutuviin kustannuksiin.

73 – Valittajat viittasivat erityisesti raaka-aineiden kulutuksen eroihin (kulutuksen määrässä, ei arvossa), sähkönkulutuksen eroihin (kulutuksen määrässä, ei arvossa) ja työntekijäkohtaisen tuottavuuden eroihin itsensä ja intialaisen tuottajan välillä.

74 – Valituksenalaisen tuomion 103–108 kohta.

75 – Valituksenalaisen tuomion 116 kohta.

76 – Valituksenalaisen tuomion 110 kohta.

77 – Valituksenalaisen tuomion 111 kohta ja riidanalaisen asetuksen 103 kohta.

b) Yhteenvedo asianosaisten lausumista

92. Toisen valitusperusteensa ensimmäisessä osassa valittajat väittävät, ettei ole selvää, millä perusteella toimielimet olisivat valittajien esittämän näytön huomioon ottaen voineet pätevästi lähteä siitä oletuksesta, etteivät intialaisen tuottajan turvautuminen raaka-aineen maahantuontiin ja sen käyttämä ylimääräinen tuotantoprosessi voineet ilmetä korkeampina kustannuksina, pelkästään sillä perusteella, että se kilpaili useiden muiden tuottajien kanssa. Valittajat väittävät lisäksi toimittaneensa unionin yleiselle tuomioistuimelle lausuntoja, joissa vahvistettiin kustannusten suora vaikutus hintoihin myös unionin markkinoilla, joilla niin ikään on kilpailua.

93. Toisen valitusperusteen toisessa osassa valittajat väittävät, ettei perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan a alakohdasta ilmene, että tasapuolisen vertailun vaatimuksen tai polkumyyntimarginaalin määrittämisen pitäisi perustua kaikkiin vertailumaata koskeviin tietoihin. Perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan säännöksiin ei ole olemassa mitään poikkeuksia maista, jotka eivät ole markkinatalousmaita. Olisi virheellistä todeta, että vertailumaan menetelmä menettäisi tehokkaan vaikutuksensa, jos oikaisuja annettaisiin tehdä. Tehokkuudessa ja tuottavuudessa esiintyviin eroihin liittyvien oikaisujen huomioon ottaminen ei ole ristiriidassa vertailumaan menetelmälle asetetun tavoitteen kanssa, sillä raaka-aineen ja sähkön vähäisempi kulutus ja työvoiman tehokkuus eivät liity mitenkään näiden tekijöiden hintoihin ja kustannuksiin eivätkä markkinavoimiin.

94. Toimielimet kiistävät valittajien väitteet.

c) Arviointi

95. Toisen valitusperusteen ensimmäisessä ja toisessa osassa tuodaan esille kysymys perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan a alakohdan, joka koskee normaaliarvon määrittämistä muussa kuin markkinatalousmaista peräisin olevassa tuonnissa, suhteesta saman asetuksen 2 artiklan 10 kohtaan, jossa säädetään velvollisuudesta varmistaa normaaliarvon ja vientihinnan välillä tasapuolinen vertailu tekemällä tarvittaessa oikaisuja.

96. Tältä osin on muistettava, että perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdassa säädetään, että elleivät normaaliarvo ja vientihinta ole verrattavissa, kussakin tapauksessa on otettava huomioon, oikaisujen muodossa, hintoihin ja siten niiden vertailukelpoisuuteen vaikuttavat väitetyt ja osoitetut eroavuudet.

97. Unionin tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan silloin, kun asianosainen vaatii perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan perusteella oikaisuja, joiden tarkoituksena on tehdä normaaliarvo ja vientihinta vertailukelpoiksi polkumyyntimarginaalin määrittämistä varten, kyseisen asianosaisen on esitettävä näyttö siitä, että sen vaatimus on oikeutettu. Kun tuottaja vaatii normaaliarvon oikaisemista, lähtökohtaisesti alaspäin, tämän toimijan on siis ilmoitettava ja osoitettava, että tällaisen oikaisun tekemisen edellytykset täyttyvät.⁷⁸

98. Lisäksi on muistutettava, että perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan a alakohdan mukaan muussa kuin markkinatalousmaista peräisin olevassa tuonnissa normaaliarvo määritetään saman artiklan 1–6 kohdassa vahvistetuista säännöistä poiketen kolmannessa maassa, joka on markkinatalousmaa, käytettävän hinnan tai laskennallisen arvon perusteella.

99. Unionin tuomioistuin on maininnut, että tällä säännöksellä pyritään siihen, ettei sellaisissa maissa, jotka eivät ole markkinatalousmaita, voimassa olevia hintoja ja kustannuksia oteta huomioon, koska nämä muuttajat eivät näissä maissa perustu markkinavoimien normaaliin vaikutukseen.⁷⁹

78 — Tuomio 16.2.2012, neuvosto ja komissio v. Interpipe Niko Tube ja Interpipe NTRP (C-191/09 P ja C-200/09 P, EU:C:2012:78, 58 ja 61 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

79 — Tuomio 10.9.2015, Fliesen-Zentrum Deutschland (C-687/13, EU:C:2015:573, 48 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

100. Näiden kahden säännöksen välisistä suhteista on huomautettava, ettei mikään perusasetuksessa viittaa siihen, että perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan a alakohdassa säädetäisiin yleisestä poikkeuksesta saman asetuksen 2 artiklan 10 kohdassa säädettyyn oikaisujen tekemistä koskevaan vaatimukseen. Siinä tapauksessa, että normaaliarvon oikaisemista koskevat vaatimukset esitetään viimeksi mainitun säännöksen nojalla tutkimuksessa, jossa normaaliarvo määritetään muista kuin markkinatalousmaista peräisin olevassa tuonnissa sovellettavien oikeussääntöjen mukaisesti, perusasetuksen 2 artiklan 10 kohtaa on mielestäni välttämättä tulkittava saman asetuksen 2 artiklan 7 kohdan a alakohdan valossa ja sen muodostamassa asiayhteydessä.

101. Nyt tarkasteltavan kaltaisessa tapauksessa, jossa toimielimet määrittävät normaaliarvon perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan mukaisesti vertailumaan menetelmää soveltamalla, niiden on yleensä otettava väitetyt ja osoitetut eroavuudet huomioon oikaisujen muodossa ja osoitettava, että ne vaikuttavat hintoihin ja siten niiden vertailukelpoisuuteen.

102. Velvollisuus tulkita perusasetuksen 2 artiklan 10 kohtaa saman asetuksen 2 artiklan 7 kohdan a alakohdan valossa merkitsee kuitenkin sitä, ettei toimielimiä voida tällaisessa tapauksessa – jottei viimeksi mainittu säännös menettäisi tehokasta vaikutustaan – vaatia tekemään oikaisuja sellaisiin tekijöihin, jotka eivät suoraan tai välillisestikään ole tavanomaista seurausta markkinavoimista.

103. Näistä näkökohdista seuraa, että toimija, jolle ei ole myönnetty markkinatalouskohtelua, ei mielestäni voi vedota kustannusrakenteeseensa tai tuotantotoimintaansa liittyvistä tekijöistä johtuviin eroihin vaatiakseen normaaliarvon oikaisuja.⁸⁰ On nimittäin jokseenkin varmaa, että jos yritys ei toimi markkinatalouden olosuhteissa, sekä sen kustannusrakenteeseen että sen tuotantotoimintaan vaikuttavat suoraan tai välillisesti sellaiset muuttujat, jotka eivät ole tavanomaista seurausta markkinavoimista.

104. Nyt käsiteltävissä asioissa ensinnäkin tuotantokustannusten väitettyihin eroihin perustuvista oikaisupyynnöistä on todettava, että valittajien esittämissä väitteissä pyritään pääasiallisesti kyseenalaistamaan päätelmät, joita unionin yleinen tuomioistuin teki valittajien hallinnollisen menettelyn aikana toimittamista eri tiedoista, nimittäin intialaista tuottajaa koskevista tiedoista laaditusta analyysistä sekä unionin markkinoita koskevista eri lausunnoista. Näillä väitteillä lähinnä kyseenalaistetaan unionin yleisen tuomioistuimen todisteista esittämä arviointi, joka ei ole sellainen oikeuskysymys, että se sinänsä kuuluisi unionin tuomioistuimen harjoittaman valvonnan piiriin, lukuun ottamatta sitä tapausta, että tuomioistuimelle esitetty selvitys on otettu huomioon vääristyneellä tavalla.⁸¹

105. Vedotessaan unionin yleiselle tuomioistuimelle toimittamiinsa todisteisiin valittajat eivät varsinaisesti kiistäneet perimmäistä syytä, jonka perusteella unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi niiden väitteen, eli sitä, että intialainen tuottaja toimi kilpailluilla markkinoilla, joilla kilpailu rajoitti sen vapautta hinnoitella tuotteitaan,⁸² ja ettei siten ollut vahvistettu, että se olisi pystynyt automaattisesti vyöryttämään korkeammat tuotantokustannuksensa hintoihin.

106. Tämän ratkaisuehdotuksen 102 ja 103 kohdassa esitettyjen näkökohtien perusteella on joka tapauksessa todettava, ettei nyt tarkasteltavan kaltaisessa tapauksessa voida hyväksyä valittajien kaltaisten yritysten esittämiä oikaisuvaatimuksia, jotka koskevat niiden tuotantokustannuksissa ja vertailumaan tuottajan tuotantokustannuksissa väitetyksi esiintyviä eroja. Tässä yhteydessä on

80 — Unionin yleinen tuomioistuin on lähinnä soveltanut tätä periaatetta valituksenalaisen tuomion 111 kohdan lopussa.

81 — Ks. mm. tuomio 16.2.2012, neuvosto ja komissio v. Interpipe Niko Tube ja Interpipe NTRP (C-191/09 P ja C-200/09 P, EU:C:2012:78, 64 ja 65 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

82 — Siltä osin kuin on kyse kilpailun vaikutusten huomioon ottamisesta hintojen määrittämisessä vertailumaan menetelmään perustuvassa polkumyynniantalyysissä, ks. tuomio 10.9.2015, Fliesen-Zentrum Deutschland (C-687/13, EU:C:2015:573, 57–59 kohta).

huomautettava, etteivät valittajat ole kiistäneet riidanalaisen asetuksen johdanto-osan 103 perustelukappaleessa esitettyä päätelmää, jonka mukaan valittajien ”kustannusrakenteen ei voida katsoa heijastavan markkina-arvoja, joita voitaisiin käyttää oikaisujen perustana”, koska niille ei ollut myönnetty markkinatalouskohtelua.

107. Toiseksi kulutuksen tehokkuudessa ja tuottavuudessa esiintyneiden erojen oikaisemista koskevista vaatimuksista on todettava, että vaikka tuottavuus ja kulutuksen tehokkuus eivät olekaan varsinaisia kustannuksia, niiden voidaan kohtuullisesti olettaa perustuvan useisiin sellaisiin tuotantotoiminnan osatekijöihin, joihin vaikuttavat ainakin epäsuorasti muuttujat, jotka eivät ole tavanomaista seurausta markkinavoimista.

108. Tästä seuraa, että tilanteessa, jossa normaaliarvo määritetään vertailumaan menetelmän perusteella, yritys, jolle ei ole myönnetty markkinatalouskohtelua, ei voi vedota tuottavuudessa ja tehokkuudessa esiintyviin eroihin vaatiakseen normaaliarvon oikaisemista.

109. Tästä seuraa, ettei unionin yleinen tuomioistuin tehnyt virhettä hylätessään valittajien väitteet, jotka koskivat toimielinten kieltäytymistä ottamasta nyt käsiteltävissä asioissa huomioon kyseisiä oikaisuja, ja että toisen valitusperusteen ensimmäinen ja toinen osa on siten hylättävä.

2. Toisen valitusperusteen kolmas osa, joka koskee oikaisujen vaatimiseksi tarvittavia tietoja ja kohtuutonta näyttövelvollisuutta

110. Toisen valitusperusteensa kolmannessa osassa valittajat moittivat unionin yleistä tuomioistuinta perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan ja polkumyymisasetuksen 2 artiklan 4 kohdan rikkomisesta sekä hyvän hallinnon periaatteen loukkaamisesta.

111. Valittajat arvostelevat valituksenalaisen tuomion 112 kohtaa, jossa unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi niiden väitteen siitä, että toimielimet olivat laiminlyöneet velvollisuutensa ilmoittaa, mitkä tiedot ovat tarpeen oikaisuvaatimuksen tekemiseksi, ja velvollisuutensa olla asettamatta valittajille kohtuutonta näyttövelvollisuutta.

112. Valittajien mukaan se unionin yleisen tuomioistuimen mainitsema seikka, että valittajat ovat kyenneet ymmärtämään oikaisuvaatimustensa hylkäämisen syyt, ei vaikuta mitenkään siihen kysymykseen, onko valittajille asetettu kohtuuton näyttövelvollisuus. Lisäksi toimielimet ovat yhtäältä käsitelleet kaikkia vertailumaan tuottajaan liittyviä tietoja luottamuksellisina ja toisaalta vaatineet valittajia näyttämään toteen, että intialainen tuottaja oli ottanut väitetyt erot huomioon hinnoissaan. Tällaista näyttövelvollisuutta on kuitenkin mahdoton täyttää, jollei intialaista tuottajaa koskeviin tietoihin saada tutustua.

113. Tässä toisen valitusperusteen osassa tuodaan esille kysymys kahden tietyissä olosuhteissa toisilleen ristiriitaisen vaatimuksen yhteensovittamisesta. Ensimmäisen vaatimuksen mukaan sellaisten yritysten antamia tietoja, jotka suostuvat tekemään toimielinten kanssa yhteistyötä polkumyymintutkimuksissa, on käsiteltävä luottamuksellisina. Tämä vaatimus on erityisen merkityksellinen sovellettaessa vertailumaan menetelmää, jonka tapauksessa toimielimet tukeutuvat yleensä polkumyymintutkimuksessa yhteistyötä tekevien vertailumaan yritysten toimittamiin tietoihin. Vaatimuksen noudattamatta jättäminen vaarantaisi vakavasti mahdollisuuden suorittaa tällaisia tutkimuksia. Tämä vaatimus on kuitenkin ristiriidassa toisen vaatimuksen kanssa, jonka mukaan perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan mukaisia oikaisuvaatimuksia tekevien osapuolten on voitava saada tiedot, joita ne tarvitsevat kyetäkseen perustelemaan vaatimuksensa.⁸³

83 — Ks. edellä tämän ratkaisuehdotuksen 96 ja 97 kohta ja edellä alaviitteessä 78 mainittu oikeuskäytäntö.

114. Tästä on aluksi huomautettava, että polkumyynnin sopimuksen 2 artiklan 4 kohdassa täsmennetään, että ”viranomaisten on ilmoitettava kyseisille osapuolille, mitkä tiedot ovat tarpeen oikeudenmukaisen [ts. tasapuolisen] vertailun varmistamiseksi, eivätkä ne saa asettaa kohtuutonta näyttövelvollisuutta näille osapuolille”.

115. WTO:n riitojenratkaisuelimen valituselin täsmensi 28.7.2011 hyväksytyssä, edellä tämän ratkaisuehdotuksen 7, 40 ja 41 kohdassa mainitussa raportissaan, joka koskee asiaa ”European Communities – Definitive Anti-Dumping Measures on Certain Iron or Steel Fasteners from China”, että polkumyynnin sopimuksen 2 artiklan 4 kohdassa veloitetaan tutkimuksesta vastaavat viranomaiset ilmoittamaan osapuolille, mitä tietoja oikaisuvaatimusten on sisällettävä, jotta osapuolet pystyisivät esittämään tällaisia vaatimuksia.⁸⁴

116. Tässä yhteydessä on todettava, ettei polkumyynnin sopimuksen 2 artiklan 4 kohdassa nimenomaisesti määrättyjä vaatimuksia toisteta sanasta sanaan perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdassa. Katson kuitenkin, että ne perustuvat tästä säännöksestä polkumyynnin sopimuksen 2 artiklan 4 kohdan valossa tehtyyn tulkintaan ja että ne joka tapauksessa kuuluvat Euroopan unionin perusoikeuskirjan 41 artiklassa vahvistettuun hyvän hallinnon periaatteeseen.⁸⁵

117. Toisin kuin tavanomaisessa polkumyynnin tutkimuksessa, tutkimuksessa, jossa normaaliarvo määritetään vertailumaan tuottajan hintojen perusteella, tätä arvoa koskevat tiedot saadaan kolmannelta osapuolelta, ja ne koskevat muuta kuin tutkimuksen kohteena olevien vientiä harjoittavien tuottajien maata. Jollei vientiä harjoittavien tuottajien anneta tutustua näihin tietoihin, niiden on vaikea saada kokoon tietoja, joita ne tarvitsisivat voidakseen määrittää, minkälaisia oikaisuja toimielimiltä on mahdollista vaatia sellaisten mahdollisten erojen huomioon ottamiseksi, jotka vaikuttavat vietyjen tuotteiden ja vertailumaan tuottajan kotimarkkinoilla myytyjen tuotteiden hintojen vertailukelpoisuuteen.

118. Tällaisessa tapauksessa toimielimillä on siis velvollisuus toimittaa tutkimuksen kohteena oleville vientiä harjoittaville tuottajille niin paljon tietoja, että nämä pystyvät esittämään oikaisuvaatimuksia.

119. Tässä yhteydessä on ensinnäkin huomautettava, että sen arvioiminen, mitä erityisiä tietoja vientiä harjoittaville tuottajille on konkreettisesti annettava, riippuu tapauskohtaisesti tehtävästä analyysistä, jossa on otettava huomioon kunkin tutkimuksen erityisolosuhteet. Toiseksi toimielinten on toimitettava nämä tiedot noudattaen vaatimusta, jonka mukaan niiden yritysten tietoja, jotka ovat suostuneet tekemään yhteistyötä tutkimuksessa, ja tapauksen mukaan erityisesti vertailumaan tuottajien tietoja on käsiteltävä luottamuksellisina.

120. Nyt käsiteltävissä asioissa vaikuttaa siltä, että *kaikkia* tietoja, jotka koskivat normaaliarvon määrittämistä intialaista tuottajaa koskevien tietojen perusteella, on käsitelty tutkimuksen kohteena oleviin vientiä harjoittaviin tuottajiin nähden luottamuksellisina.⁸⁶ Tällaisessa tilanteessa sen ”osoittaminen, että väitetyt erot ovat vaikuttaneet hintojen vertailukelpoisuuteen”,⁸⁷ on tosiasiallisesti hyvin vaikeaa tai jopa mahdotonta, kuten valittajat väittävät.

121. Näin ollen katson, että toisen valitusperusteen kolmas osa on hyväksyttävä.

122. Huomautan kuitenkin jo tässä vaiheessa, että vaikka unionin tuomioistuimien edellä esitettyjen seikkojen perusteella toteaisi, että unionin yleinen tuomioistuin sovelsi virheellisesti perusasetuksen 2 artiklan 10 kohtaa, kun se ei nyt käsiteltävissä asioissa todennut, että toimielimet olivat laininlyöneet velvollisuutensa ilmoittaa tarvittavat tiedot ja velvollisuutensa olla asettamatta

84 — Valituselimen raportti ”EC – Fasteners (China)”, 489 kohta.

85 — Ks. vastaavasti tuomio 8.7.2008, Huviv v. neuvosto (T-221/05, ei julkaistu, EU:T:2008:258, 77 kohta).

86 — Ks. valituksenalaisen tuomion 112 kohta. Toimielimet eivät ole kiistäneet tätä seikkaa.

87 — Ks. valituksenalaisen tuomion 116 kohta.

tutkimuksen kohteena oleville vientiä harjoittaville tuottajille kohtuutonta näyttövelvollisuutta, tällä toteamuksella ei voi olla vaikutusta valittajien esittämien oikaisuvaatimusten hylkäämiseen riidanalaisessa asetuksessa. Kuten nimittäin toisen valitusperusteen ensimmäistä ja toista osaa koskevan tarkastelun yhteydessä esittämistäni näkökohdista ilmenee, valittajien kaltaiset yritykset, joille ei ole myönnetty markkinatalouskohtelua, eivät voi vaatia vaaditun kaltaisia oikaisuja, koska ne liittyvät kyseisten yritysten kustannusrakenteeseen ja tuotantotoimintaan.⁸⁸

3. Toisen valitusperusteen neljäs osa, joka koskee SEUT 296 artiklan rikkomista

123. Toisen valitusperusteen neljännessä osassa valittajat väittävät, että unionin yleinen tuomioistuin teki valituksenalaisen tuomion 120–124 kohdassa virheen, kun se totesi, että toimielimet olivat riidanalaisessa asetuksessa noudattaneet niille kuuluvaa perusteluvollisuutta. Perustelujen täsmällisyydestä esittämässään arvioinnissa unionin yleinen tuomioistuin jätti ottamatta huomioon riidanalaisen asetuksen taustalla olevan asiayhteyden, nimittäin vertailumaan menetelmän käyttämisen ja sen, ettei intialaista tuottajaa koskeviin tietoihin annettu tutustua. Unionin yleinen tuomioistuin ei myöskään ottanut riittävällä tavalla huomioon valittajien ja toimielinten välillä hallinnollisen menettelyn aikana käytyä tietojenvaihtoa, jonka kuluessa valittajat olivat pyytäneet toimielimiltä tarkempia selityksiä. Tässä yhteydessä toimielinten olisi pitänyt tämentää riittävän yksityiskohtaisesti ne syyt, joiden vuoksi valittajien esittämien väitteiden ja todisteiden ei katsottu riittävän niille asetetun näyttövelvollisuuden täyttämiseen.

124. Tästä on muistutettava, että unionin tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan SEUT 296 artiklassa tarkoitettujen perustelujen on oltava kyseessä olevan toimen luonteen mukaisia ja niistä on selkeästi ja yksiselitteisesti ilmettävä toimen tehneen toimielimen päättely siten, että niille, joita toimi koskee, selviävät sen syyt ja että toimivaltainen tuomioistuin voi tutkia toimen laillisuuden. Tätä vaatimusta on arvioitava asiaan liittyvien olosuhteiden perusteella, joita ovat muun muassa toimen sisältö, esitettyjen perustelujen luonne ja se tarve, joka niillä, joille toimi on osoitettu tai joita se koskee suoraan ja erikseen, voi olla saada selvennystä tilanteeseen. Perusteluissa ei tarvitse esittää kaikkia asiaan liittyviä tosiseikkoja ja oikeudellisia seikkoja koskevia yksityiskohtia, koska tutkittaessa sitä, täyttävätkö toimen perustelut SEUT 296 artiklan vaatimukset, on otettava huomioon toimen sanamuodon lisäksi myös asiayhteys ja kaikki asiaa koskevat oikeussäännöt.⁸⁹

125. Valittajien nyt käsiteltävissä asioissa esittämällä väitteellä, jossa unionin yleistä tuomioistuinta moititaan siitä, ettei se ottanut riittävällä tavalla huomioon hallinnollisen menettelyn aikana käytyä tietojenvaihtoa, pyritään kyseenalaistamaan unionin yleisen tuomioistuimen selvitysaineistosta esittämä arviointi, mikä ei – kuten edellä tämän ratkaisuehdotuksen 104 kohdassa totesin – ole sallittua muutoksenhakumenettelyssä.⁹⁰

126. Siitä väitteestä, jonka mukaan vertailumaan menetelmän käyttäminen olisi jätetty ottamatta huomioon, on huomautettava, että valituksenalaisen tuomion 99 kohdassa riidanalaisen asetuksen johdanto-osan 41 ja 103 perustelukappaleesta esitetty analyysi osoittaa yksiselitteisesti, että neuvosto on hyvinkin ottanut tämän seikan huomioon perustellessaan, mistä syystä se katsoi aiheelliseksi hylätä valittajien esittämät oikaisuvaatimukset. Näin ollen unionin yleistä tuomioistuinta ei voida moittia siitä, ettei se todennut riidanalaisen asetuksen perusteluja puutteellisiksi tällaisesta syystä. Siitä väitteestä, jonka mukaan intialaista tuottajaa koskevia tietoja ei annettu tutustuttavaksi, on todettava, ettei tämä seikka vaikuta mitenkään toimielinten perusteluvolvoitteeseen ja ettei mahdollisella erityisellä perusteluvollisuudella muutenkaan voida korjata sitä, ettei oikaisujen vaatimiseksi tarvittavia tietoja ole annettu tutustuttavaksi.

88 — Tästä on lisäksi huomautettava, etteivät valittajat ole väittäneet, että se, ettei niiden annettu tutustua tietoihin, jotka koskivat normaaliarvon määrittämistä intialaista tuottajaa koskevien tietojen perusteella, olisi estänyt niitä esittämästä muuntyyppisiä oikaisuvaatimuksia.

89 — Ks. tuomio 10.9.2015, Fliesen-Zentrum Deutschland (C-687/13, EU:C:2015:573, 75 ja 76 kohta oikeuskäytäntöviittauksiin).

90 — Ks. edellä alaviitteessä 81 mainittu oikeuskäytäntö.

127. Mielestäni tästä seuraa, että myös toisen valitusperusteen neljäs osa on hylättävä.

128. Edellä tämän ratkaisuehdotuksen 87 ja 121 kohdassa esitettyjen seikkojen perusteella valittajien asiassa C-376/15 P tekemä valitus on mielestäni hyväksyttävä ja valituksenalainen tuomio on kumottava.

VI Unionin yleisessä tuomioistuimessa nostettu kanne

129. Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 61 artiklan ensimmäisessä kohdassa todetaan, että kun unionin yleisen tuomioistuimen ratkaisu kumotaan, unionin tuomioistuin voi itse ratkaista asian lopullisesti, jos asia on ratkaisukelpoinen. Nyt käsiteltävissä asioissa tilanne on mielestäni tällainen.

130. Edellä tämän ratkaisuehdotuksen 52–87 kohdasta nimittäin ilmenee, että jättäessään riidanalaisessa asetuksessa polkumyynnimarginaalilaskelman ulkopuolelle ne valittajien tuottamat ja viemät tuotetyypit, joista ei ollut saatavilla vertailumaan tuottajan myyntihintoja, neuvosto on rikkonut perusasetuksen 2 artiklan 11 kohtaa ja polkumyntisopimuksen 2 artiklan 4 kohdan 2 alakohtaa.

131. Tällä perusteella katson, että riidanalainen asetus on kumottava valittajia koskevilta osin.

VII Oikeudenkäyntikulut

132. Jos unionin tuomioistuin hyväksyy esittämäni arvioinnit, neuvosto on asian C-376/15 P hävinnyt asianosainen. Koska valittajat ovat vaatineet neuvoston velvoittamista korvaamaan oikeudenkäyntikulut unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 138 artiklan 1 kohdan ja 184 artiklan 1, 2 ja 4 kohdan nojalla, ehdotan unionin tuomioistuimelle, että se velvoittaa neuvoston korvaamaan valittajille ensimmäisessä oikeusasteessa ja asiassa C-376/15 P tehdyn valituksen käsittelystä aiheutuneet oikeudenkäyntikulut ja määrää, että komissio vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.

133. Koska asiassa C-377/15 P tehty valitus on jätettävä tutkimatta, valittajat on velvoitettava korvaamaan tästä asiasta aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.

VIII Ratkaisuehdotus

134. Edellä esitetyn perusteella ehdotan, että unionin tuomioistuin ratkaisee asiat seuraavasti:

- 1) Asiassa C-377/15 P tehty valitus jätetään tutkimatta.
- 2) Unionin yleisen tuomioistuimen 29.4.2015 antama tuomio Changshu City Standard Parts Factory ja Ningbo Jinding Fastener v. neuvosto (T-558/12 ja T-559/12, EU:T:2015:237) kumotaan.
- 3) Asetuksen (EY) N:o 91/2009 muuttamisesta 4.10.2012 annettu neuvoston täytäntöönpanoasetus (EU) N:o 924/2012 kumotaan siltä osin kuin se koskee Changshu City Standard Parts Factorya ja Ningbo Jinding Fastener Co. Ltd:tä.
- 4) Euroopan unionin neuvosto velvoitetaan korvaamaan Changshu City Standard Parts Factorylle ja Ningbo Jinding Fastener Co. Ltd:lle asiassa C-376/15 P ja unionin yleisessä tuomioistuimessa aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.
- 5) Euroopan komissio vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan asiassa C-376/15 P.

- 6) Changshu City Standard Parts Factory ja Ningbo Jinding Fastener Co. Ltd vastaavat asiassa C-377/15 P aiheutuneista oikeudenkäyntikuluista.